

LOCALE BELANGEN

ORGAAN VAN DE VEREENIGING VOOR LOCALE BELANGEN.

Verschijnt den 1sten en 16den van elke maand.

Opneming van een stuk beteekent niet, dat de Redactie zich met den inhoud vereenigt.
ALLE STUKKEN UITSLUITEND TE ADRESSEEREN: POSTBOX 38, SEMARANG.

Bij het vertrek van den oud-voorzitter, den heer Rückert.

Het is gebruikelijk dat afscheidswaarden in dit orgaan worden geschreven door het Dagelijksch Bestuur als vertegenwoordiger van de Vereeniging.

Ik waardeer het dan ook bijzonder, dat mijne medebestuurders er in hebben toegestemd, dat door mij, natuurlijk mede namens hen, eenige afscheidswaarden worden gericht tot den heer Rückert, die op den dag dat deze aflevering verschijnt Indië voor goed verlaat.

Daardoor behoeven die woorden niet den stempel te dragen van vormelijkheid en onpersoonlijkheid, onvermijdelijk bij de overigens evengoed gemeente bestuurswaarden, maar ben ik in de gelegenheid daarbij ook persoonlijke gevoelens weer te geven.

Want daaraan heb ik bij dit afscheid behoefte.

Weliswaar heeft ook de heer de Raad als lid van het Dagelijksch Bestuur sedert 1922 met den heer Rückert als voorzitter samengewerkt, doch meer nog dan de heer de Raad ben ik in de gelegenheid geweest de beteekenis van den heer Rückert voor de vereeniging op te merken. Want doordat onze werkkring ons vroeger dagelijks met elkaar in aanraking bracht, ging het contact ten aanzien van de vereenigingsaangelegenheden zich geleidelijk verder uitstrekken dan uit mijn functie van penningmeester voortvloeide. Die aanraking werd nog versterkt toen ik enkele malen voor geruimen tijd als wd. redactiesecretaris optrad.

Locale Belangen was voor den heer Rückert niet een vereeniging, die den voor maatschappelijk werk beschikbaren tijd met andere moest deelen. Neen, de heer Rückert gaf aan Locale Belangen al den tijd en alle aandacht die niet voor zijn werkkring werden opgeëischt. Hij gaf zich aan het vereenigingswerk met volle energie. Daardoor ging er van hem bezieling uit voor zijn medebestuurders.

Door zijn leiding, door zijn organiseren werd het mogelijk dat de Vereeniging, die bij zijn optreden in 1921 kwinende was, zich niet alleen herstelde, doch geleidelijk uitgroeide. De plaats welke de Vereeniging voor Locale Belangen thans inneemt en de waardeering welke zij ondervindt, dankt zij in hoofdzaak aan den heer Rückert.

Hoeveel werkkraft noodig is voor het voorzitterschap van een goed geleide vereeniging, wordt niet algemeen beseft. Slechts een klein deel van de bestuurswerkzaamheden blijkt naar buiten. Voor Locale Belangen geldt dit in het bijzonder.

De heer Rückert gaf als voorzitter niet alleen leiding, hij nam ook verschillende werkzaamheden geheel of gedeeltelijk voor zijn rekening. Veel van het werk, verbonden aan de voorbereiding van de congressen, aan de leiding van het orgaan, aan het samenstellen van examenprogramma's en reglementen werd door hem persoonlijk verricht. Bij het samenstellen van het Decentralisatie-gedenkboek verleende hij hulp waar en wanneer hij kon. Doordat hij de laatste jaren als Volksraadslid in Batavia woonde, moest bovendien het persoonlijk contact worden vervangen door dikwijls uitvoerige briefwisseling.

Het spreekt van zelf, dat ook de heer Rückert niet altijd de medewerking ondervond die hij verwachtte en waarop hij meende recht te hebben. Doordat hij niet wenschte te schipperen en bij anderen een gelijke taakopvatting veronderstelde, kwam hij wel eens in botsing. Daartoe werkte ook mede de geneigdheid, in Indië zoo sterk ontwikkeld, om het op den voorgrond treden op maatschappelijk gebied hoofdzakelijk aan minder onbaatzuchtige drijfveeren toe te schrijven. Inderdaad, weinigen verrichten maatschappelijk werk geheel vrij van persoonlijke oogmerken. Doch die motieven steunen de energie en bevorderen daardoor, mits zij een ondergeschikte rol spelen, het resultaat van het vereenigingswerk.

Dat de heer Rückert het vorig jaar bij de behan-

deling van de kortingen op de uitkeeringen aan de locale gebiedsdeelen het decentralisatiebelang anders inzag dan de meerderheid, zal hem ongetwijfeld hebben teleurgesteld. Het getuigde van karakter dat hij zijn bestuursfunctie ter beschikking stelde, liever dan te schipperen met zijn overtuiging.

Ook na het nederleggen van zijn voorzitterschap is de heer Rückert blijven medeleven met de Vereeniging. Hij verklaarde zich nog dezer dagen bereid, mocht het bestuursvoorstel tot het oprichten van een afdeling Nederland door de aanstaande Algemeene Vergadering worden aangenomen, die oprichting in Nederland voor te bereiden.

Rückert, het Bestuur dankt je namens de vereeniging voor de stuwkracht welke steeds van je is uitgegaan. Die stuwkracht zal zeker nog lang in de Vereeniging doorwerken. Dank zij de energie waarmee je je steeds aan het vereenigingswerk hebt gegeven, is de waardeering voor en de erkenning van Locale Belangen steeds toegenomen en is de vereeniging innerlijk zoodanig stevig georganiseerd, dat zij aan de huidige ook voor haar moeilijke tijdsomstandigheden het hoofd zal weten te bieden.

De Vereeniging zal ook in deze tijden pal blijven staan voor de decentralisatiebelangen als onderdeel van de landsbelangen.

Voor mij persoonlijk zoowel als voor het geheele Bestuur zal de herinnering aan de vlotte en aangename samenwerking daarbij steeds een stimulans zijn.

KERCHMAN

De bevoegdverklaring van den Gouverneur-Generaal tot inhouwing en inkorting van de vaste Landsuitkeeringen aan de autonome gemeenschappen. *)

Naar aanleiding van hetgeen onder bovenvermeld hoofd is opgenomen op blz. 40 (laatste gedeelte) van ons Orgaan jaargang 1932 hebben wij ons tot Prof. Dr. J. H. A. Logemann gewend met het verzoek omtrent een en ander zijn meening kenbaar te willen maken. Prof. Logemann, die wij daartoe bereid vonden — waarvoor wij hierbij onzen bijzonderen dank betuigen — schrijft ons als volgt:

I. S. 123 schrijft voor „afzondering” uit de landsgelden van geldmiddelen, die daardoor moeten

worden „eigen” geldmiddelen der Locale ressorten. De aanwijzing van die af te zonderen geldmiddelen moet geschieden bij ordonnantie.

Met deze niet bijster nauwkeurige noch duidelijke bewoordingen is niet anders bedoeld dan dit: dat bij ordonnantie het bedrag zal worden vastgesteld, waarop het lokaal ressort als (jaarlijksche) subsidie *recht* kan doen gelden.

Het ontwerp 115 verklaart nu den G. G. bevoegd om, telkens voor een jaar, te bepalen dat die subsidie „niet, dan wel tot een lager bedrag, (zal) worden uitgekeerd.”

De bedoeling is daarbij geenszins, dat het verschuldigde bedrag slechts ten deele — of niet — zal worden *betaald*, zoodat het Land de rest schuldig zou blijven. Bedoeld wordt, dat de vordering van het lokaal ressort, derhalve de subsidie, wordt verminderd.

De zooeven geciteerde woorden van het ontwerp wekken den schijn, dat er iets anders gebeurt, dan datgene waarover I. S. 123 het heeft. In waarheid geschiedt hetzelfde: de G. G. stelt de subsidie vast, voor één jaar, — op een lager bedrag. Hij wijzigt, voor één jaar, tijdelijk dus, de ordonnantie.

De M. v. A. poogt de zaak anders te construeeren. De Regeering bezuinigt, naar een zekeren maatstaf en met inachtneming van de draagkracht der afzonderlijke lichamen op de „Landsbijdragen aan de openbare gemeenschappen” Doorvoering van dien „bezuinigingsmaatregel” stuit nu op een deel der Landsbijdragen, dat bij ordonnantie is vastgesteld en dus i. h. a. alleen bij of krachtens ordonnantie is aan te tasten. Daartoe strekt dit ontwerp: doorvoering van een bezuinigingssysteem; geenszins wordt beoogd een „nader aanwijzing dier (afgezonderde) geldmiddelen” — daarop wordt slechts „gekort”, zij blijven „op zichzelf onaangetast.” Aldus de Regeering.

Het betoog faalt m. i. Er wordt bezuinigd op de subsidiën; deze worden verminderd — desnoods ook die, bij ordonnantie vastgesteld. De schuldpllichtigheid der Regeering wordt verkleind. Hoe kan men zeggen, dat dit die schuldpllichtigheid „op zichzelf” onaangetast laat? De bezuiniging schept geen vordering op de openbare lichamen, die men op hun subsidiën kan korten bij wege van compensatie, maar die dan ook zonder subsidiën uit eigen oorzaak zou bestaan. Derhalve: deze ordonnantie machtigt den G. G. om, tijdelijk, te doen, wat de ordonnantie tot dusver zelf deed.

Mag dat?

Neen. De wetgever, I. S. 123 lid 2, wil om redenen van stabiliteit ⁽¹⁾, dat de ordonnantie het subsidiebedrag vaststelt.

*) De ontwerp ordonnantie werd intusschen verworpen met 32 tegen 18 stemmen.

(1). Bijlagen Handelingen Tweede Kamer 1901/2 Ond 229 blz. 3a en 4a.

Die fixatie door een ordonnantie maakt de bedoeling, de strekking van de wetsbepaling uit. Het is dus tegen de wet, indien hier gebruik gemaakt wordt van de i.h.a. bestaande mogelijkheid, dat een ordonnantie lager gezag machtigt van haar regels af te wijken.

Slotom: het voorgedragen ontwerp strijdt met de wet. Langs onwettigen weg kan het subsidie-recht der locale ressorten niet worden verminderd. Zij zijn dus eventueel in staat met succes het Land voor het achtergehouden bedrag in rechten aan te spreken, *mits* de rechter bereid blijkt de ongeldigheid dezer kortings-ordonnantie te aanvaarden. Zekerheid hieromtrent kan natuurlijk niemand geven. De Indische rechter acht zich i.h.a. bevoegd de ongeldigheid van ordonnanties uit te spreken (toetsing), maar er zijn rechters met een afwijkende opinie (tot dusverre toetst het Hoog Gerechtshof). Onzeker in de tweede plaats blijft natuurlijk, of de rechter bovenstaand betoog zal volgen, dan wel met de Regeering in de korting iets „ander” zal zien, dan vermindering der subsidie.

Bovenstaande uiteenzetting betreft alleen locale ressorten, die op Java niet meer bestaan.

Ten aanzien van de stadsgemeenten moet het vraagstuk afzonderlijk worden gezien; hun statuut wordt i.h.a. beheerscht door I.S. 121 (niet 123), maar I.S. 122 verklaart (o.m.) I.S. 123 van toepassing v.z.v. niet *bij of krachtens* I.S. 121 daarvan is afgeweken.

Geldt nu I.S. 123 lid 2 ook voor de stadsgemeenten? (¹).

Mij is geen bepaling bij of krachtens I.S. 121 bekend, die de financieele verhouding van Land en stadsgemeente regelt, laat staan afwijkend regelt van I.S. 123 lid 2.

Artikel 123 der Stadsgemeente-ordonnantie kan daarvoor niet gelden; het releveert de mogelijkheid van tegemoetkomingen uit 's Lands kas; zwijgt over de vraag, welk gezag die tegemoetkomingen vaststelt.

Tot zoover zou men dus zeggen: I.S. 123 lid 2 geldt voor de stadsgemeenten; derhalve zijn de bepalingen in de instellingsordonnanties, die het „afgezonderd bedrag” vaststellen een uitvloeisel van I.S. 123 lid 2 en dan mag daarvan niet, zelfs niet tijdelijk, door den G.G. krachtens ordonnantie worden afgeweken.

Tegen deze opvatting is echter wel een en ander aan te voeren.

De practijk heeft nimmer in I.S. 123 lid 2 een

opdracht gelezen, om de *geheele* financieele verhouding van Land en locale ressorten bij ordonnantie te regelen. Dat klinkt aannemelijk ten aanzien van subsidies ad hoc; dat kan dubieus geacht worden maar de practijk deed dit niet t. a. v. duurzaam bedoelde subsidieregelingen, zooals b. v. de accresregeling. De practijk heeft het voorschrift van I.S. 123 lid 2 steeds alléén toepasselijk geacht op het zoogenaamd „afgezonderd bedrag” en dat bedrag, niet geheel naar den letter van I.S. 123, in verband gebracht met de *overgedragen* werkzaamheden, de „bijzondere-behoeften” waarin voortaan niet meer het Land, maar het lokaal ressort zou voorzien.

Hoewel nu bij provincies, regentschappen en stadsgemeenten wel degelijk ook overgedragen werkzaamheden (direct of als erfenis der locale ressorten) vallen aan te wijzen, zoo is toch de gangbare voorstelling, dat deze lichamen niet zijn ontstaan door afstooting van overheidszorg gepaard aan afzondering van geldmiddelen—beide vanwege het Land.

Tegen de tegenstelling, die deze gangbare voorstelling schept tusschen decentralisatie en bestuurshervorming, heb ik ernstige positiefretelijke en logische bezwaren, maar ik kan deze hier onbesproken laten. Hier doet ter zake, dat in het kader van dezen gedachtengang de aanwijzing van „bijzondere behoeften” en „afgezonderd bedrag” onafscheidelijk verbonden zijn. En waar nu de artikelen 119 en 121 aan de nieuwe lichamen toewijzen de zorg voor hun „huishouding”, wat, naar men meent, heel iets anders is, achtte men zich geheel vrij, de financieele verhouding op eigen wijs te regelen.

In dezen gedachtengang zijn dus I.S. 119 leden 1 en 2 en I.S. 121 leden 1 en 2 de wetsvoorschriften „waarbij”, zooals I.S. 122 wil, „andere regelen zijn gesteld” dan in I.S. 123 lid 2.

Dat de instellingsordonnanties der stadsgemeenten toch een „afgezonderd bedrag” behelzen, berust dan alleen op de feitelijke continuïteit tusschen lokaal ressort (gemeente) en stadsgemeente; dit artikel der instellingsordonnanties rust dus niet op I.S. 123 lid 2 en ten aanzien van de stadsgemeenten is *dan* het aanhangig ontwerp niet onwettig.

De Regentschapsraden in West-Java.

III

Inrichting van den Regentschapsraad.

De vergaderingen van den Regentschapsraad worden gewoonlijk om de 2 of 3 maanden gehouden.

(¹). Zoo ja, dan zal het ook gelden voor de regentschappen (en provincies). Daarvoor is het dan echter in ieder geval niet nageleefd en dus heeft dit ontwerp op hen geen betrekking.

De agenda's waren niet zelden — oppervlakkig beschouwd — overladen. Zoo kwamen dikwijls op de agenda's voor 3 en meer ontwerpen van belangrijke verordeningen. De behandeling der agendapunten vorderde echter over het algemeen maar betrekkelijk weinig tijd omdat de ontwerpverordeningen meestal, met enkele wijzigingen, overgenomen waren van reeds bestaande verordeningen, vroeger door de thans opgeheven Gewestelijke Raden vastgesteld.

De Hollandsch sprekende leden namengewoonlijk het meest het woord, wat zeer begrijpelijk is.

Vele leden zwegen meestal. Dit verschijnsel was een gevolg van een complex van omstandigheden, waarvan m. i. de voornaamste was, dat genoemde leden de Hollandsche taal niet machtig waren en daarom de Hollandsche tekst der verordeningen niet begrepen.

Weliswaar staat er naast de Hollandsche tekst altijd een Maleische vertaling, maar dit neemt niet weg, dat slechts de Hollandsch-sprekenden de juiste beteekenis van een Hollandschen zin of woord kunnen afwegen en dan nog voorzoover zij zelve kunnen beoordeelen. Juristen waren dikwijls in de raden niet te vinden.

Practisch kwam de vaststelling van een verordening ook neer op de beslissing van die groep leden, die in de raden de minderheid vormen. De meerderheid vertrouwt aldus op de kennis van de minderheid.

Bekend is, dat deze wijze van behandeling van verordeningen bij haast alle raden bezwaren ontmoet.

Het ontwerpen van verordeningen in de Nederlandsch taal is voor de secretarie van de raden een buitengewoon moeilijk werk. Het stelt aan den secretaris zulke zware eischen, dat het werk in vele gevallen ten slotte neerkomt op de schouders van anderen. Hier en daar werd het verricht door een Europeesch lid of zelfs door een assistent-resident, die buiten den raad staat.

De opkomst der leden is voorzoover mij bekend overal goed geweest. Mij is niet één geval bekend, dat een vergadering uitgesteld moest worden, wegens het niet bereiken van het vereischte quorum.

Vele factoren hebben m. i. daartoe meegewerkt.

Het is zeer wel aan te nemen, dat de leden geregeld op de vergadering kwamen om hun plichten als lid te vervullen in het belang van het regentschap, maar daarnaast is het zeer wel mogelijk, dat de geregelde goede opkomst ook toegeschreven kan worden aan de omstandigheid, dat vele leden buiten de Regentschapshoofdplaats de twee- of driemaandelijksche gang naar de hoofdplaats als een plezierreisje beschouwden, waarvoor zij vergoeding krijgen n. l. voor reis-

en verblijfkosten, en in den laatsten tijd zelfs daarenboven zittingsgelden.

Voor velen beteekende dat een aardig bedrag.

Desahoofden en andere, die in hun gewonen doen slechts 3de klas reizen als lid van een raad 2de klas spoortrein, declareeren f 8,— per dag, wanneer ze overnachten en bovendien nog $\pm$ f 5,— zittingsgelden per dag.

Mutatis mutandis geldt dit voor alle raden, ingesteld op democratischen grondslag.

Democratie is immers duur!

Werkkring van den Regentschapsraad.

De werkring van de regentschapsraden bestaat zooals algemeen bekend, in de uitoefening van autonomie en medebewind.

Het ligt niet in mijne bedoeling om over den werkring der regentschapsraden in zijn geheel omvang te schrijven. Het zou in vele opzichten niet anders kunnen zijn dan een herhaling van hetgeen elders door anderen is geschreven.

Men denke slechts aan hetgeen daaromtrent in de decentralisatie verslagen en in die van het College van Gedeputeerden van de provincie West-Java is vermeld.

Over het optreden van de raden als overheid in publiekrechtelijke hoedanigheid zooals over den wetgevenden arbeid der regentschapsraden vindt men het een en ander vermeld in het jaarverslag van 1929 van de provincie West-Java, bladzijde 48 en volgende.

Over het optreden der raden in privaatrechtelijke hoedanigheid b. v. over de door de raden gesloten leeningen bevat bladzijde 68 van genoemd verslag bijzonderheden.

Wat betreft het toezicht van Gedeputeerden op de regentschapsraden meen ik te kunnen verwijzen naar de drie prae-adviezen, uitgebracht voor het 20ste Decentralisatiecongres, gehouden op den 30sten en 31sten Mei 1931.

De arbeid van de raden krachtens de hun *toegekende* autonomie en medebewind beweegt zich, buiten de reeds bovengemelde gevallen, op het terrein der behartiging van voornamelijk die zaken, welke bij de Instellingsordonnantie hun zijn opgedragen zooals het beheer van openbare wegen, van pasars, pleinen, mijlpalen, pasanggrahans en andere.

De taak is, zooals bovengemeld, niet omvangrijk genoeg en het voornaamste is, dat die taak zoo weinig tot den desaman, tot den *tani* spreekt.

De *tani* begrijpt heel goed, dat wegenverbetering en wegeaanleg noodig is voor de ontwikkeling van een streek, doch oprichting van passers, zorg voor straatverlichting, beheer van pasanggrahans en andere spreken niet tot den *tani*. De mooie passers worden beschouwd als een middel tot belastingheffing, vooral op het

gebied van de voormalige particuliere landen. Tijdens het landheersbeheer mochten op de passers vaak geen heffingen gevorderd worden en wanneer het op andere particuliere landen wel geoorloofd was, kon de heffing alleen eens in de week gevorderd worden.

Thans wordt dagelijks als de tani maar op de passers komt om te verkoopen, retributie gevraagd.

In het belang van den groei der regentschappen is het m.i. zeer gewenscht, dat de taak wordt uitgebreid.

In de eerste plaats komt m.i. voor overdracht in aanmerking het beheer en onderhoud van een deel der irrigatiewerken en wel die werken, welke te groot zijn voor een desa en te klein voor een provincie.

In de tweede plaats de landbouw- en gezondheidszorg en in de derde plaats een deel van het Inlandsch lager onderwijs.

Is het personeel van de regentschappen dan zóó ingericht, dat het zonder bezwaar al de bovengenoemde diensten aan de regentschappen kunnen worden overgedragen?

Waar een wil is, een weg.

Bovendien kan de invoering geleidelijk worden bewerkstelligd. Men geve de regentschappen slechts voldoende geschikt personeel. Thans is het daarmee weinig bemoedigend gesteld. Het secretariëpersoneel is over het algemeen wel voldoende bezet, maar kwalitatief weinig berekend voor zijn moeilijke taak.

Bovendien zijn er te veel mutaties in het ambt van secretaris. Het personeel der technische werken is over het algemeen evenzoo kwalitatief te weinig berekend voor de alles behalve gemakkelijke taak en dikwijls overladen met werk. Opzichters van 4 à 5 jaren ervaring hebben een verantwoordelijkheid, welke gelijk te stellen is met die van een opzichter in 's Lands dienst met 10 tot 15 jaren dienst.

Het lijkt mij wel van belang hier vast te leggen, dat niettegenstaande het personeel kwalitatief weinig berekend is voor zijn moeilijke taak, de Regeering in 1927 in den Volksraad verklaard heeft, dat genoemd personeel in het algemeen in staat wordt geacht hun technische- en administratieve taak naar behooren uit te voeren.

Over het algemeen hebben de raden vrij veel initiatief getoond bij het tot stand brengen van nieuwe werken.

Drinkwaterleidingen en nieuwe wegen werden aangelegd, nieuwe passers en zwembassins werden geasphalteerd, klinieken geopend enz. enz.

Het is zoo bijzonder jammer, dat haast alle regentschappen niet overgegaan zijn tot het uitgeven van jaarverslagen of verslagen om de laatste twee of meer jaren.

Het publiek weet zoo weinig van de geste der

raden en het lijkt naar buiten alsof door de raden in de zes jaren niets werd gepresteerd.

De pers, vooral de Europeesche bevatte behalve de agendapunten der vergadering van enkele raden en gepleegde fraudes haast nooit iets over de werkzaamheden dier raden.

De Inlandsche pers bevatte meerdere malen meer de personeelskwesties, de houding van den Voorzitter, de vraag of een lid den Voorzitter met „Kangdjeng” moet toespreken en iets dergelijks.

Samenstelling, inrichting en werkkring van het College van Gecommitteerden.

Over de samenstelling, inrichting en werkkring van de College's van Gecommitteerden in de Provincie West-Java kan ik kort zijn.

In verband met de bewoordingen van artikel 18 van de Regentschapsordonnantie, waarbij is bepaald, dat waar de omstandigheden het toelaten het College van Gedeputeerden na ingewonnen advies van den betrokken Regentschapsraad een College van Gecommitteerden instelt, zijn thans overal in alle Regentschappen College's van Gecommitteerden ingesteld, niettegenstaande de adviezen van verscheidene Regentschapsraden, die ontraadden om dergelijke instellingen in te voeren. Gedeputeerden van West-Java waren van meening, dat de omstandigheden het overal toelaten om bovengenoemde college's van dagelijksch bestuur in te stellen. Het aantal leden is voorzooover mij bekend haast overal vastgesteld op 4 (vijf met den voorzitter).

Hoewel niet berustende op eenig voorschrift is thans de samenstelling van het College van Gecommitteerden meestal gemengd. Ze bestaat voor een deel uit 2 Inlandsche leden (3 met den Voorzitter), 1 Europeesch en 1 Chineesch lid. De raden gingen uit van het m.i. zeer juiste beginsel dat, wil het College van Gecommitteerden beschouwd worden als het vertrouwenslichaam van een raad met een gemengde samenstelling, ook het college van het dagelijksch bestuur zelf van gemengde samenstelling moet zijn. De meeste College's van Gecommitteerden zijn tevens college's van deskundigen.

De taak van het Collegge van Gecommitteerden is belangrijk te noemen.

Eensdeels heeft het College werkzaamheden uit te voeren, als gevolg van de taak, die het College opgedragen is in zijn hoedanigheid van het dagelijksch bestuur van den Raad en in de tweede plaats heeft het College te verrichten die werkzaamheden, welke het is opgedragen in medebewind.

Een van deze laatste werkzaamheden behelst het toezicht op de desahuishouding. Op dit gebied heeft het College zeer belangrijk werk te verrichten.

De meeste Regentschapsraden hebben tot heden nog geen reglement van orde voor het College van Gecommitteerden vastgesteld, waarschijnlijk in verband met vele moeilijkheden. In elk geval door het dagelijksch bestuur zelf wordt de behoefte daaraan nog niet gevoeld.

De vergaderingen worden gewoonlijk eens in de week of om de twee weken gehouden. Op enkele plaatsen zelfs om de maand. Het zijn meestal besloten vergaderingen, welke een vertrouwelijk karakter dragen.

(Wordt vervolgd).

A. N.

Decentraliana.

De financieele verhouding.

Commissie ontbonden.

De commissie voor een onderzoek naar de financieele verhouding tusschen het land, de provincies, Regentschappen, gemeenten en andere locale ressorten, heeft haar rapport ingediend en is door de Regeering, onder dankzegging, in het bijzonder aan den voorzitter, voor de als zodanig door haar bewezen diensten, ontbonden.

Stabiliteit in de begrotingspolitiek. *)

Is de gemeente — gelijk wij reeds eerder opmerkten — slechts *in beginsel* autonoom m. b. t. de heffing en dus ook verhooging van de vroeger aangeduide conjunctuurgevoelige belastingen, dan dient rekening te worden gehouden met de kans, dat de centrale Regeering, die ten deze het goedkeuringsrecht hanteert, van eene belastingverhooging tot reserveering in de hausse-periode niet wil weten. Alsdan zal de gemeente voor de opvoering harer inkomsten hoofdzakelijk zijn aangewezen op hare bedrijven, welker tarieven zij meer zelfstandig vermag te regelen.

De vraag of en zoo ja in welke mate de gemeente met hare bedrijven winst mag behalen, is in haar *algemeenheid* niet voor beantwoording vatbaar — zeker niet met een simpele verwijzing naar de Nederlandsche gemeente-wet en -praktijk. Zijn de toestanden ginds en hier niet zóó verschillend, dat Prof. Boeke zelfs gewaagt van een *dualistische* economie? Men maakt zich in deze veelal schuldig aan een te simplistische, populaire voorstelling van zaken.

Men dient, ook bij een feitelijk monopolistisch gemeente-bedrijf, te onderscheiden of reeds bij de *oorspronkelijke* bepaling der tarieven, dus tijdens de oprichting of overname van het bedrijf, het maken van winst beoogd werd. Onder winst dan te verstaan hetgeen boven kostprijs +

reserveering voor extra-afschrijvingen + premie voor ondernemersrisico, wordt gevorderd.

Nu kan deze bepaling der tarieven niet tot op 1 cent nauwkeurig geschieden, het zal kunnen gebeuren, dat in afwijking van de oorspronkelijke bedoeling toch winst (in den zooveen aangegeven zin) wordt gemaakt, *en dat aan deze winst in verband met de groeiende taak der gemeente eene bestemming toevalt welke anders aan de op te voeren opbrengst van belastingen zou zijn te geven.*

Alsdan heeft men te letten op de *uitgaven-zijde* van de begrooting en na te gaan of de gemeente in den loop der jaren niet groote bedragen heeft besteed en nog besteedt ten behoeve van werken, waar geen revenuën tegenover staan, werken in het belang vooral van groote groepen ingezetenen met kleine inkomens, ten gunste van wie juist verlaging der bedrijfstarieven wordt bepleit. Nemen wij als voorbeeld de Gemeente Soerabaia, die *geen inkomstenbelasting* heft van inkomens van f 900,— 's jaars of f 75,— 's maands (voor gehuwden) en f 600,— 's jaars of f 50,— 's maand (voor ongehuwden), welke bedragen (z. g. bestaansminima) nog aanmerkelijk grooter kunnen worden door de toegestane aftrek ad f 100,— per kind tot een maximum van f 600,—.

Duizenden Inheemschen en Vreemde Oosterlingen blijven diensvolgens vrij van de inkomstenbelasting. Waarom dan niet de bestaansminima verlaagd zult ge aanstonds geneigd zijn te vragen.

Een o. i. onaanvechtbare stelling geponeerd door o. a. Dr. R. J. W. Reys in zijn: De inkomstenbelasting der Inlanders en met hen gelijkgestelden in Nederland Indië, luidt:

„Een inkomstenbelasting kan slechts *met vrucht* geheven worden van de *meer welgestelde* leden der gemeenschap”.

Anders zouden de perceptie-kosten en de last bij de invordering ontzaggelijk wezen. Men kan toch niet duizenden per dwangbevel en openbaren verkoop tot betaling dwingen, en deze onmogelijkheid zou het prestige der overheid schaden. Prof. Kielstra valt den Heer Reys bij, terwijl ook het Rapport Meyer Ranneft-Huender nopens den belastingdruk op de Inheemsche bevolking op Java en Madoera, een onderscheiding dier stelling behelst. En nu moge uit een zuiver theoretisch-economisch oogpunt de heffing van een *directe* belasting naar het inkomen de voorkeur verdienen boven een verkapte indirecte belasting als waarvoor winsten uit monopolistische bedrijven worden aangemerkt, te overwegen ware echter tevens dat — zooals alweder Prof. Kielstra waarschuwt — belastingheffing niet is uitsluitend een vraag van economischen aard, maar dat politieke toestanden en praktische administratieve eischen mede den *aard* der heffing bepalen. Is het een en ander juist — en wij voor ons twijfelen er geen

*) Vervolg blz. 85.

seconde aan — welk redelijk bezwaar zou men er dan tegen kunnen aanvoeren, dat de duizenden Inheemsche e. a. gemeentenaren, met inkomens van 50 — 75 gulden 's maands, door de bedrijfstarieven, op een overigens voor hen minst voelbare en minst vexatoire wijze ook bijdragen in de kosten der gemeente-huishouding.

Wij ontkennen geenszins de mogelijkheid dat de Inheemschen reeds door het Gouvernement zwaar zijn belast. Wij belanden thans op het terrein der financieele verhouding tusschen Land en gemeenten (locale ressorten). Zoolang echter de Regeering ten onrechte geen duimbreed afstand doet van Haar belastinggebied ten gunste van de lagere gemeenschappen die toch elk een (soms belangrijk) deel van de overheidstaak moeten uitvoeren, is het onbillijk de lagere gemeenschappen zuur aan te kijken voor den *totalen* druk der door lagere gemeenschappen en centrale regeering geheven belastingen. Zoo was het van sommigen ook onredelijk om „mir nichts, dir nichts” den provincialen raad van Oost-Java er een verwijt van te maken dat hij meerdere opcenten ging heffen wijl nota bene het land de rechtens aan de Provincie toekomende uitkeeringen verminderde.

Voor het overige zullen de Inheemschen er wel aan doen met in het oog te houden, dat van een *algemeene* verlaging van een bedrijfstarief als b.v. dat van de waterleiding, het meest profiteeren de groote consumenten (fabrieken, werkplaatsen, winkelmagazijnen enz.)

(ONZE STEM.)

Is het College van Gedeputeerden verantwoordelijk verschuldigd voor zijne werkzaamheden in medebewind?

De vraag, of het College van Gedeputeerden tegenover den Provincialen Raad verantwoordelijk is t. a. v. de uitvoering der aan het College in medebewind opgedragen taak, moet naar het oordeel van het College van Gedeputeerden van den Provincialen Raad van Midden-Java ontkennend worden beantwoord.

Dit oordeel is gegrond op de navolgende overwegingen.

I. Het medebewind der provinciale bestuursorganen hier te lande vindt zijn grondslag in artikel 119 lid 9 der Indische Staatsregeling, luidende als volgt:

(6) „Wanneer de algemeene verordeningen het vorderen, verleenen de provinciale besturen hunne medewerking tot uitvoering daarvan. De uitvoering geschiedt in provinciën, waar een College van Gedeputeerden is benoemd, door dit College en anders door den Gouver-

neur, voor zooveel niet de algemeene verordening bepaaldelijk de medewerking vordert van den Provincialen Raad. Wordt deze medewerking door den Provincialen Raad geweigerd, dan wordt daarin voorzien bij aanwezigheid van een College van Gedeputeerden door dit College en anders, alsmede bij weigering van medewerking door het College van Gedeputeerden, door den Gouverneur”.

Het komt ons College noodzakelijk voor dit voorschrift aan een nauwkeurige beschouwing te onderwerpen.

Uit den eersten zin blijkt reeds dadelijk, dat van medebewind slechts sprake kan zijn *wanneer de algemeene verordeningen het vorderen*. Hieruit volgt dat het met de uitoefening van het medebewind, belast gezag alleen optreedt ter uitvoering van voorschriften van den algemeenen wetgever; dus als het ware als lasthebber of werktuig van het centraal gezag.

Het verleen van de door dit centraal gezag geëischte medewerking kan geschieden in den vorm van wetgeving zoowel als van uitvoering; in verband hiermede is het gewenscht te spreken van „medebewind” en niet van „medebestuur”, aangezien dit laatste begrip in den regel slechts gebezigd wordt t. a. v. werkzaamheden van specifiek uitvoerenden aard.

Het karakter van het medebewind, zooals hierboven geschetst, brengt mede dat de uitoefening van de desbetreffende bevoegdheden, hetzij in den vorm van wetgeving hetzij in dien van uitvoering, geschiedt door de door het centraal gezag daartoe aangewezen autoriteit, handelende weliswaar in opdracht van den algemeenen wetgever doch overigens geheel *als zelfstandig orgaan*, dat zich bij de uitoefening van zijn medebewindsbevoegdheden in beginsel alleen heeft te richten naar de daaromtrent in de desbetreffende algemeene verordening gegeven aanwijzingen. In de practijk wordt dan tevens rekening gehouden met de inzichten van het centraal gezag, voorzover tot uiting gekomen in vernietigingsbesluiten dan wel in beschikkingen in beroep.

Met dit karakter verdraagt zich niet een verantwoordelijk stellen van het provinciaal medebewindsorgaan voor zijne daden aan den provincialen raad. De handboeken op het gebied van het staats- en administratief recht, voorzover door ons College geraadpleegd, verklaren dan ook eenstemmig, dat de organen, aan wie de uitoefening van het medebewind is opgedragen, dat zijn in den regel de z. g. colleges van dagelijksch bestuur, terzake van die uitoefening niet verantwoordelijk zijn aan den raad der betrokken gemeenschap. Te dien aanzien moge worden verwezen naar de hierna opgenomen opmerkingen van Professor Kranenburg, en naar de uitspraken

van de professoren Oppenheim, Kleintjes en Westra. *)

II. Uit artikel 119 lid 6 der Indische Staatsregeling blijkt verder, dat in provincies, waar een college van gedeputeerden is ingesteld, dit college in het algemeen met de uitoefening van het medebewind is belast. Slechts in geval in de algemeene verordening bepaaldelijk de medewerking van den provincialen raad gevorderd wordt, treedt dit orgaan in medebewind op.

Dat het college van gedeputeerden in het algemeen is aangewezen als het provinciaal bestuursorgaan ter uitvoering van algemeene verordeningen spreekt wel van zelf, aangezien uiteraard het college van dagelijksch bestuur door zijne permanente aanwezigheid het aangewezen orgaan is voor het verleenen van de vereischte medewerking aan de uitvoering van algemeene verordeningen.

Doch hieruit mag naar de overtuiging van ons College stellig niet worden geconcludeerd, dat het medebewind behoort tot de bedoelde uitoefening van het dagelijksch bestuur der provincie, ten aanzien waarvan, gelijk bekend is, verantwoording verschuldigd is aan den provincialen raad.

Dagelijksch bestuur en medebewind, hoewel in den regel opgedragen aan een en hetzelfde orgaan om redenen van practische bestuursvoering staan in wezen naast elkaar. Ware het medebestuur naar zijn aard aan te merken als een onderdeel van het dagelijksch bestuur, dan zou voor een opdracht van het medebewind aan den provincialen raad, gelijk de wet voor bepaalde gevallen mogelijk maakt, geen ruimte zijn.

III. Dat het provinciaal orgaan, in algemeene verordeningen belast met de uitoefening van het medebewind tegenover het centraal gezag verantwoordelijk blijft voor de verlangde medewerking, blijkt tenslotte uit de regeling, welke is getroffen voor het geval de vereischte medewerking aan de uitvoering niet wordt verleend, en de hierop verstrekte toelichting.

Bij weigering der medewerking door den provincialen raad dient hierin ingevolge het slot van het vorenaangehaalde zesde lid van artikel 119 der Indische Staatsregeling te voorzien: het college van gedeputeerden en bij weigering (ook) door dit college: de *Gouverneur*, het orgaan dat ingevolge artikel 119 lid 4 der Indische Staatsregeling door den Gouverneur-Generaal wordt aangesteld en dat met het toezicht op de verrichtingen van den provincialen raad en van het college van gedeputeerden is belast.

*) Oppenheim: Het Nederlandsch Gemeenterecht, 5e druk deel II, blz. 200;

Kleintjes: Staatsinstellingen van Ned.-Indie, 5e uitgave, deel II, blz. 148-149;

Westra: Ned. Ind. Provinciaal Recht 1925, blz. 92/93.

Dat hier niet bedoeld is de Gouverneur als orgaan van het provinciaal bestuur, maar als *vertegenwoordiger van het centraal gezag* blijkt duidelijk uit de verwijzing in de Memorie van Toelichting op het wetsontwerp inzake de bestuurs-hervorming naar het corresponderend artikel 129 der Nederlandsche Provinciale Wet, waarin de Commissaris des Konings (die geen provinciaal bestuursorgaan is) wordt belast met de medewerking tot uitvoering van wetten of algemeene maatregelen van bestuur in geval Gedeputeerde Staten niet of niet behoorlijk voor die uitvoering zorg dragen.

Volledigheidshalve moge de desbetreffende passage hieronder worden overgenomen:

„De eerste bepaling in het zesde lid legt in „bewoordingen, in hoofdzaak ontleend aan artikel „135 der Grondwet en artikel 127 der Nederlandsche Provinciale Wet, aan de Provinciale „Besturen de taak op, om desgevorderd als „lasthebber van de landsregeering hunne diensten te verleenen tot uitvoering van algemeene „verordeningen. De uitvoering van dit medebestuur wordt verder, evenals bij artikel 128 „der laatstvermelde wet, opgedragen aan het College van Gedeputeerden in de provinciën, waar „zoodanig college aanwezig is, tenzij de algemeene verordening bepaaldelijk de medewerking „van den Raad zelven verlangt. In provinciën, „waar vooralsnog de dagelijksche leiding en uitvoering van zaken uitsluitend bij den Gouverneur berust, spreekt het vanzelf, dat deze uitvoerende taak ook den medebesturende arbeid „van den provincialen raad omvat”.

„De laatste bepaling van het zesde lid voorziet, in aansluiting van het vorenstaande, in het „geval van weigering van medewerking door „den provincialen raad en door het College van „Gedeputeerden (vgl. artikel 128 twee lid en „artikel 129 der Nederlandsche provinciale wet)”.

In het optreden van den Gouverneur voor het geval de provinciale raad en/of het college van gedeputeerden weigeren mede te werken aan de uitvoering van algemeene verordeningen ligt de wettelijke waarborg voor de nakoming van door den algemeenen wetgever aan provinciale bestuursorganen in medebewind opgelegde verplichtingen.

In dit systeem past uiteraard niet eene verantwoordelijkheid van het college van gedeputeerden tegenover den provincialen raad. Want in dit laatste geval zou het in de rede liggen, dat bij weigering van medewerking door het college, de raad zelf het noodige zou verrichten of doen verrichten, terwijl het verder met logische staatsrechtelijke opvattingen kwalijk te rijmen zou zijn dat bij weigering van medewerking door den raad juist een te dier zake aan dien raad verantwoordelijk college zou moeten optreden.

Op grond van het vorenstaande staat naar het oordeel van het College van Gedeputeerden vast, dat in principe het College ten opzichte van de vervulling van de hem in medebewind opgedragen taak geen verantwoording verschuldigd is aan den Provincialen Raad.

De mogelijkheid bestaat echter, dat de uitvoering van een algemeene verordening, bijv. van de Provincie-ordonnantie, zich beweegt op het terrein der eigen huishouding van de provincie. Uit den aard der zaak zal het uitvoerend orgaan voor *deze* medebewindswerkzaamheden wel verantwoordelijk zijn tegenover den provincialen raad.

Want het spreekt van zelf, dat ingevolge artikel 60 de Provincie-ordonnantie, bepalande dat aan den provincialen raad behoort de regeling en het bestuur van de huishouding der provincie de invloed van den raad zich op het gebied der provinciale huishouding steeds en onverzwakt moet kunnen doen gelden. Dit vloeit voort uit het algemeen geldend beginsel van staatsrecht, dat in een autonome gemeenschap de invloed van het hoogste orgaan, d. i. de raad, zich kan uitstrekken over *alle* zaken, welke de huishouding van die gemeenschap betreffen.

Dienvolgens zal dus de provinciale raad steeds in eene beoordeeling kunnen treden van de werkzaamheden van de overige organen van het provinciaal bestuur, welke op de eigen huishouding der provincie betrekking hebben.

Eene korte uiteenzetting in vorenstaande zin werd reeds opgenomen in het Provinciaal Verslag van Midden-Java over 1930 (Vgl. Hoofdstuk IV, bladz. 27 e. v.)

Is in het vorenstaande uiteengezet op welke gronden het College van Gedeputeerden de in den aanhef bedoelde vraag ontkennend meent te moeten beantwoorden, thans rest ons College nog een nadere behandeling van de nog door het raadslid Mr. Koster tegen de dezerzijdsche opvatting aangevoerde bezwaren:

1. In de eerste plaats kan naar zijne meening aan artikel 76 der Provincie-ordonnantie een argument worden ontleend om het medebestuur van het college van gedeputeerden onder de verantwoordelijkheid van den provincialen raad te brengen.

Dit argument berust echter, naar het ons College wil voorkomen, op een misverstand

Artikel 76 der Provincie-ordonnantie slaat nl. blijkens de daarin gebezigde woorden „dagelijksche leiding en uitvoering van zaken” rechtstreeks terug op het in artikel 119 lid 3 der Indische Staatsregeling bedoelde dagelijksch bestuur der provincie*) en *niet* op het in lid 6 van dat artikel genoemde medebewind.

Dat het medebewind in wezen niet valt onder het dagelijksch bestuur der provincie is hierboven bij II reeds opgemerkt.

Ter illustratie van de opvattingen hieromtrent in Nederland moge hieronder volgen een passage uit „Het Nederlandsch Staatsrecht” van Professor Mr. R. Kranenburg (Deel II, bladz. 163):

„De Gedeputeerden blijven echter, gelijk in het „vertegenwoordigend stelsel past, ten volle verantwoordelijk voor de dagelijksche leiding en uitvoering aan de Staten. Verantwoordelijk voor „hun bestuur ten bate der provincie, zooals de „Provinciale Wet uitdrukkelijk zegt (art. 163: „voor zooveel de in de artikelen 152-162 omschreven handelingen betreft”); als orgaan van „self-government, als College belast met de uitvoering van 's Rijks wetten zijn zij aan de „Provinciale vertegenwoordiging geen verantwoordelijk verschuldigd. Dit ligt in den aard dezer „functie en werd ook in de Memorie van Toelichting gezegd: „Zij zijn, als uitvoerders der „wetten en bevelen, werktuigen der algemeene „Regeering”.

2. Opgemerkt is verder, dat artikel 76 der Provincie-ordonnantie en artikel 74 der Regentschaps-ordonnantie geheel parallel loopen en dat door de Regeering in de Memorie van Antwoord op het Afdeelvingsverslag van den Volksraad betreffende het corresponderend artikel uit het ontwerp der *Regentschapsordonnantie* (artikel 74) is medegedeeld, dat „de regent en de gecommitteerden ook persoonlijk verantwoordelijk zijn „jegens den regentschapsraad, voor hunne werkzaamheden ten opzichte zoowel van de huishouding van het regentschap als van het medebestuur”.

Hieruit is geconcludeerd, dat dus ook het College van Gedeputeerden t. a. v. het medebewind verantwoordelijk is aan den Provincialen Raad.

Tegen deze opvatting kan het volgende worden aangevoerd.

In de eerste plaats is het College van Gedeputeerden van meening, dat in het algemeen aan den tekst van de — in den regel op zeer korten termijn samengestelde — Memorie van Antwoord niet een zoodanige waarde mag worden toegekend, dat daardoor bepaalde beginselen, welke aan het ontwerp ten grondslag liggen, geheel zouden worden opzij gezet.

Voor al t. a. v. de behandeling van de ontwerpen der Provincie- en Regentschap-ordonnanties is in dit opzicht voorzichtigheid geboden, aangezien — gelijk inmiddels in de practijk duidelijk is gebleken — de voorbereiding en behandeling van deze ordonnantieën dermate geleden heeft onder de haast, waarmede o. m. bedoelde producten van wetgeving moesten worden vastgesteld, dat reeds spoedig moest worden overgegaan tot de

*) Vgl. in dit verband Kleintjes, Deel II. bladz. 146.

instelling van eene commissie tot technische herziening van deze ordonnantie.

Aan het systeem der wetgeving in hervormd gebied kan dan ook door een enkele, kennelijk niet voldoende overwogen opmerking in de gewisselde stukken, naar het oordeel van ons College geen afbreuk worden gedaan.

Dat in casu inderdaad moet worden gesproken van eene tegen de beginselen der wetgeving op de bestuurshervorming indruischende opmerking blijkt duidelijk uit de behandeling van artikel 98 der Stadsgemeente-ordonnantie.

Naar het gevoelen van het College van Gedeputeerden is het voor geen tegenspraak vatbaar, dat principieel geen verschil bestaat in de bevoegdheden en verplichtingen van de colleges van dagelijksch bestuur der autonome gemeenschappen htl. voor wat betreft de uitoefening van het medebewind. Mr. Koster heeft ten deze slechts een parallel getrokken tusschen de colleges van gedeputeerden en van gecommiteerden; het is echter niet aan twijfel onderhevig dat, wat de principes t. a. v. het medebewind betreft, de congruentie mede geldt ten opzichte van de colleges van dagelijksch bestuur eener stadsgemeente.

Wanneer nu blijkt, dat bij de behandeling van het ontwerp der Stadsgemeente-ordonnantie de Regeering zich aanvankelijk—op het voetspoor van P.O. en R.O.—geen voldoende rekenschap had gegeven van de minder volledige redactie van de verantwoordelijkheid van het college van burgemeester en wethouders voor wat het medebestuur betreft, doch zich vervolgens in eene nota van wijzigingen *uitdrukkelijk* op het standpunt heeft gesteld, dat het college van dagelijksch bestuur eener stadsgemeente t. a. v. de uitoefening van het medebewind *niet* verantwoordelijk is aan den stadsgemeenteraad *), dan ligt de conclusie voor de hand, dat hetgeen t. a. v. het college van burgemeester en wethouders door de Regeering bij nadere overweging is opgemerkt mutatis mutandis evenzeer geldt t. a. v. de colleges van gedeputeerden en gecommiteerden.

Dat de Regeering niet aanstonds is overgegaan tot verduidelijking in denzelfden zin van de Provincie- en Regentschapsordonnanties is zeer wel verklaarbaar, aangezien herziening van de genoemde ordonnantie niet aan de orde was en de bedoelde verduidelijking, hoewel gewenscht, blijkbaar niet van zoodanig belang werd geacht, dat de kort tevoren vastgestelde overige wetgeving onmiddellijk daarmee in overeenstemming moest worden gebracht.

Bij de thans voorgenomen wijziging van P.O.,

*) Stukken Volksraad; Eerste Gewone Zitting 1929, onderwerp 10 — stuk 8

S.G.O. en R.O. is door de reeds genoemde Herzieningscommissie voorgesteld, de in de artikelen 76 der Provincie-ordonnantie en 74 der Regentschapsordonnantie geregelde verantwoordelijkheid van de colleges van gedeputeerden en gecommiteerden eveneens met zooveel woorden te beperken tot de werkzaamheden, betrekking hebbende op de huishouding der betrokken autonome gemeenschappen, zooals reeds is bepaald ten aanzien van de verrichtingen van het college van burgemeester en wethouders in stadsgemeenten.

3. In de derde plaats is een argument geput uit artikel 25 der Provincie-ordonnantie, voorschrijvende dat de provinciale raad eene instructie vaststelt voor het college van gedeputeerden ter regeling van de uitoefening van hunne bevoegdheden en taak. Blijkens de Memorie van Toelichting op het ontwerp der Provincie-ordonnantie houdt dit voorschrift mede verband met het aan het college van gedeputeerden toevertrouwd medebestuur.

Hieruit wordt door het lid van den Provincialen Raad Mr. Koster afgeleid, blijkens zijn beschouwingen (vgl. notulen van 11 December 1931 blz. 444/451) dat de bevoegdheid tot het geven van een instructie in zich sluit den plicht van het college van gedeputeerden om desgevraagd verantwoording af te leggen t. a. v. de uitvoering dier instructie tegenover den raad, die de instructie gaf.

Met deze conclusie kan het College van Gedeputeerden zich volkomen vereenigen. Inderdaad zal het College voor wat betreft de uitvoering der instructie aan den Provincialen Raad verantwoordelijk zijn

Hierbij mag echter niet over het hoofd worden gezien dat de inhoud der instructie slechts betrekking kan hebben op de *regeling van de uitvoering der taak* van het college van gedeputeerden in medebewind, niet op die taak zelf, welke in de algemeene verordeningen reeds is aangegeven. Met andere woorden: de provinciale raad kan voorschriften van formeelen aard vaststellen voor de wijze, waarop de werkzaamheden van het college van gedeputeerden in medebewind dienen te worden verricht; die werkzaamheden zelf zijn aan de instrueerende macht (en daarmee aan de beoordeeling) van den raad onttrokken.

Ditzelfde standpunt wordt ook in Nederland gehuldigd, gelijk zoo aanstonds moge blijken bij de behandeling van punt 4.

4. Voorts heeft vakergenoemd raadslid gemeend aan het stelsel der Nederlandsche Provinciale Wet van voor 1927 — waarop de Provincie-ordonnantie in hoofdzaak is gebaseerd — een argument te kunnen ontleenen voor de opvatting, dat hier te lande het college van gedeputeerden t. a. v. het medebewind verantwoording verschuldigd is jegens den provincialen raad.

Het komt ons College echter voor, dat hierbij niet volledig in het oog is gehouden op welke gronden vóór de wetswijziging in 1927 van een verantwoordelijkheid van de gedeputeerde staten sprake kon zijn.

Die redenen waren hierin gelegen, dat de Grondwet van 1848 (artikel 141, in navolging van de Staatsregeling van 1815) en op haar voetspoor de Provinciale wet van 1850 (artikelen 143 e. v.) het toezicht op de gemeentebesturen, voornamelijk tot uiting komende in de goedkeuring der gemeentelijke begroting, opdroegen aan de provinciale staten.

Rekening houdende met de eischen der practijk werd de uitoefening van dit toezicht echter in dezelfde provinciale wet (artikel 161 nader overgedragen aan *gedeputeerden staten*.

In die constructie kon worden verdedigd, dat gedeputeerde staten ten aanzien van de uitoefening van het toezicht op de gemeentebesturen niettemin verantwoordelijk bleven tegenover het in Grondwet en wet daarmede in eerste instantie belaste orgaan, n.l. de provinciale staten.

Dit systeem werd gewijzigd door de grondwetswijziging van 1887 en de daaruit voortgevloeide herziening van de Provinciale wet in 1927. Ter toelichting van een en ander volgen hieronder eenige passages uit de mededeelingen der Nederlandsche Regeering ter gelegenheid van de laatstbedoelde wetswijziging:

„De vervanging van het woord „Staten” door „Gedeputeerde Staten” in de artikelen 143, 144, 145 en 146 beoogde deze artikelen in harmonie te brengen met de Grondwet zooals deze in 1887 is gewijzigd, in verband waarmede voorts artikel 161 (oud) behoorde te vervallen. De Grondwet van 1848 droeg aan de Staten de goedkeuring op zoowel van de plaatselijke begroting als van de besluiten van de gemeentebesturen, rakende de beschikking over den gemeente-eigendom en zoodanige burgerlijke rechtshandelingen, als de wet zou aanwijzen. De Provinciale wet nam deze bepaling met een niet ter zake dienende afwijking in haar artikel 143 over, maar, staande voor de feitelijke onmogelijkheid van een rechtstreeksch toezicht van een college, dat slechts tweemaal per jaar in gewone zitting bijeenkomt, bepaalde zij in haar artikel 161, dat het aan de Staten opgedragen toezicht zou worden uitgeoefend door Gedeputeerde Staten. In de Gemeentewet werd de conclusie uit de daadwerkelijke onmogelijkheid van toezicht door de Provinciale Staten getrokken in dien zin, dat rechtstreeks dat toezicht werd opgedragen aan de Gedeputeerde Staten (artikel 194). De Grondwet van 1887 volgde in dezen den Gemeentewetgever en de onderhavige wetsvoordracht dient, om de Provinciale Wet

„op dit punt met de Grondwet in harmonie te brengen”.

Hier te lande echter werd vorenbedoeld systeem van de Grondwet van 1848 en de daarop gebaseerde Provinciale wet van 1850 voor wat betreft het toezicht op de besturen van lagere gemeenschappen *niet* overgenomen. Van den aanvang af werd — hetgeen overigens na de grondwetswijziging van 1887 te verwachten was — dit toezicht opgedragen aan het college van gedeputeerden en niet aan den provincialen raad.

Om die reden kan een beroep op de bewoordingen van de Provinciale Wet van voor de wijziging in 1927 niet worden aanvaard.

Ter adstructie van dit betoog moge hieronder tenslotte volgen een passage uit de Memorie van Antwoord der Nederlandsche Regeering op het Voorloopig Verslag der Tweede Kamer betreffende de jongste wijziging o.m. van artikel 163 der Provinciale Wet:

„Dat Gedeputeerde Staten, na de wijziging van de wet van 16 December 1927, S. 388, niet meer volgens artikel 163 aan de Provinciale Staten verantwoording schuldig zullen zijn voor het toezicht, door hen uitgeoefend op de gemeentebesturen, is een redelijke consequentie van de voorgestelde wijzigingen. Volgens artikel 163 zijn Gedeputeerde Staten aan de Provinciale Staten verantwoordelijk voor de wijze, waarop zij hun taak, omschreven in de artikelen 152—162 uitoefenen, dus niet voor de uitoefening van de zelfbestuurstaak van artikel 151. Ten aanzien van die taak mogen de Provinciale Staten de Gedeputeerde Staten volgens artikel 150 instrueeren, *hen ter verantwoording roepen mogen zij niet*. Het toezicht op de gemeentebesturen behoort tot de zelfbestuurstaak van Gedeputeerde Staten. De Grondwet van 1848 en op haar voetspoor de Provinciale Wet droegen dit toezicht op aan de Staten; de Provinciale Wet voegde daaraan in haar artikel 161 toe, dat de aan de Staten opgedragen toezichttaak zal worden uitgeoefend door Gedeputeerde Staten. Aan gezien mitsdien Gedeputeerde Staten volgens de Provinciale Wet uitoefenden een in die wet zelf aan de Provinciale Staten opgedragen taak, lag het voor de hand, dat de wet hen aan de Provinciale Staten verantwoordelijk maakte. Nu in 1887 het toezicht werd opgedragen aan Gedeputeerde Staten *en dezer bevoegdheid ophield derivatief te zijn*, behoort hier, *evenals ten aanzien van de zelfbestuurstaak in het algemeen**, de verantwoordelijkheid van Gedeputeerde Staten te vervallen”.

5. Tenslotte is, gelijk ook reeds eerder in den Provincialen Raad geschiedde, als argument tegen het standpunt van ons College aangevoerd: het budgetrecht van den provincialen raad.

Dit budgetrecht heeft echter in dit verband naar het gevoelen van ons college dezelfde waarde als het recht om instructies te verstrekken, n.l. deze beteekenis, dat de provinciale middelen worden aangewezen, waarvan het college van gedeputeerden bij de uitoefening van het medebewind gebruik kan maken. Dit op zich zelf is weer te beschouwen als een vorm van provinciaal medebewind.

De beoordeeling van hetgeen door het college van gedeputeerden met gebruikmaking van de dit orgaan ten dienste gestelde middelen in medebewind wordt verricht staat echter niet aan den provincialen raad

Het College van Gedeputeerden komt op grond van het vorenstaande tot de conclusie het dzz. ingenomen standpunt, n.l. dat het College t.o.v. het toezicht op de lagere gemeenschappen geen verantwoording verschuldigd is aan den Provincialen Raad van Midden-Java en dus ook niet verplicht is daaromtrent aan dien Raad inlichtingen te verstrekken, onverkort te moeten handhaven.

In verband met het bekende beginsel van staatsrecht, dat publiek recht is publieke plicht, bestaat voorts naar het oordeel van ons College in die gevallen, waar het publiek recht geen verplichting kent, ook voor de betrokken organen geen bevoegdheid tot het op zich nemen of creëren van zekere plichten.

Mitsdien is naar dzz. gevoelen het College van Gedeputeerden niet alleen niet verplicht maar ook niet bevoegd aan den Provincialen Raad verantwoording af te leggen voor in medebewind verrichte werkzaamheden, vallende buiten het gebied van de eigen huishouding der provincie.

In dit verband meent het College nog met een enkel woord te moeten terugkomen op den aanhef der rede van Mr. Koster, waarin werd opgemerkt, dat de vraag of het College aan den Raad verantwoordelijk is voor de uitoefening van het toezicht op de lagere gemeenschappen slechts *theoretische* beteekenis heeft, omdat het College zich steeds op het standpunt heeft gesteld de gevraagde inlichtingen te verstrekken.

In geval hiermede bedoeld mocht zijn, dat het College van Gedeputeerden tot dusver *in de praktijk* als gedragslijn zou hebben aanvaard aan den Raad wel verantwoording af te leggen voor de uitoefening van meerbedoeld toezicht, berusten de opmerkingen van Mr. Koster klaarblijkelijk op een misverstand. Hetgeen tot dusver door het College van Gedeputeerden is medegedeeld betreffende de uitoefening van het medebewind is geenszins op te vatten als het afleggen van verantwoording tegenover den Raad.

Die mededeelingen zijn verstrekt wijl het College van Gedeputeerden meende de gelegenheid,

dat door den Raad inlichtingen werden verzocht, te moeten aangrijpen om bepaalde, buiten toedoen van ons College in de openbaarheid geraakte onjuiste berichten of opvattingen betreffende de uitoefening van het toezicht op de lagere gemeenschappen voorzoover noodig recht te zetten.

Ook voor de toekomst behoudt het College van Gedeputeerden zich de volle vrijheid voor om vragen van leden van den Provincialen Raad betreffende het door ons College uitgeoefend medebewind slechts te beantwoorden in het geval dat en in den vorm waarin zulks naar dzz. meening vereenigbaar is met de hooger omschreven, op dit gebied geldende normen.

(*Provinciaal Blad van Midden-Java van 1932 No. 2*).

De beginselen van een nieuwe verkeerswetgeving, zoowel betreffende de instandhouding van den weg en de veiligheid van het verkeer als een vergunningsstelsel voor autobus- en vrachtautodiensten, zullen door den centralen wetgever worden geregeld.

Bij schrijven ddo. 4 Januari 1932 No. 26/TA/D. deelde de Directeur van Gouvernementsbedrijven het onderstaande aan de Hoofden van Gewestelijk Bestuur op Java en in de Buitengewesten, mede.

1. Ik heb de eer U HoogEdelGestrenge mede te deelen, dat de Raad van Departementshoofden de U bekende voorstellen van de Commissie voor Motorverkeer heeft behandeld en daaromtrent een advies heeft uitgebracht, dat geleid heeft tot de volgende grondslagen, welke door de Regeering zijn aanvaard en die tot richtsnoer zullen dienen voor een herziening van de bovengenoemde voorstellen, welke thans wordt ondernomen.

2. Het ligt in de bedoeling een ordonnantie bij den Volksraad aanhangig te maken, welke zal inhouden de beginselen van de regelen, te stellen met het oog op de vrijheid en de veiligheid van het verkeer op de openbare wegen, zoomede de grondslagen van een vergunningsstelsel voor autobus- en vrachtautodiensten.

3. Wat betreft de taak van den provincialen en lokalen wetgever wordt uitgegaan van het beginsel, dat het interlocale karakter van het motorverkeer het noodig maakt, dat het verkeer in het algemeen door den centralen wetgever wordt geregeld, ook wat betreft de overige weggebruikers. Dit geldt zoowel voor de eischen van veiligheid, als voor die welke de instandhouding van den weg betreffen,

4. Aan den plaatselijken wetgever blijft in dezen gedachtengang de taak opgedragen om aanvullende voorschriften te geven ten aanzien van die

punten, waaromtrent locale regeling op grond van plaatselijke behoeften of omstandigheden doelmatig moet worden geacht.

5. Voor regeling van autodiensten, zoo voor personen als voor goederen wordt het vergunningsstelsel de aangewezen oplossing geacht. Bij de beoordeeling van een aanvraag ter verkrijging van een vergunning zal men rekening dienen te houden met alle bestaande vervoersondernemingen, terwijl een vergunning alleen zal behoren te worden verleend, indien de gebleken behoefte aan uitbreiding van de vervoersgelegenheid zoodanige uitbreiding raadzaam doet zijn.

6. Zoodra omtrent de ontwerp-ordonnantie, waarin alleen de beginselen der wetgeving zullen worden belichaamd, overeenstemming zal zijn verkregen met den Volksraad, zullen de noodige nadere regelingen en uitvoeringsbepalingen worden vastgelegd in enkele Regeeringsverordeningen, die intusschen mede worden voorbereid.

Verordeningen op particuliere Chineesche begraafplaatsen.

Het heeft de aandacht van den Gouverneur-Generaal getrokken — aldus de 1e Gouvernements Secretaris bij schrijven van 21 December a.p. No. 3095/A gericht aan de Regentschapsraden — dat een groot aantal Regentschapsraden is overgegaan tot het vaststellen van verordeningen op particuliere begraafplaatsen, waarbij heffingen worden gevorderd voor het begraven van lijken van leden van bijzondere bevolkingsgroepen op andere dan de algemeene begraafplaatsen in het betrokken regentschap.

Deze heffingen hebben niet zoozeer versterking der eigen geldmiddelen op het oog, als wel het tegengaan van de neiging, in het bijzonder der Chineesche ingezetenen, om uitgestrekte stukken grond te bestemmen voor het begraven hunner afgestorvenen en het oprichten van gedenktekenen op die graven. Aangezien echter tegenover deze heffingen geenerlei contraprestaties van de zijde der regentschappen staan, dienen bedoelde verordeningen als belastingverordeningen te worden aangemerkt.

In verband hiermede is Zijne Excellentie van oordeel dat het aanbeveling verdient alle bevolkingsgroepen in deze heffingen gelijkelijk te betrekken, wijl het in strijd is met de algemeene belastingpolitiek, en mitsdien met het algemeen belang, om uitsluitend een bevolkingsgroep, in het bijzonder de Chineesche, aan een belasting te onderwerpen. Op dien grond acht de Landvoogd het gewenscht dat verordeningen van bedoelden aard in algemeenem zin worden geredigeerd met vermijding van bepalingen, welke slechts bijzondere bevolkingsgroepen kunnen treffen.

Voorts verdient het aanbeveling het systeem der onderhavige verordeningen, waarbij tot dusver gewoonlijk voor *het begraven* belasting wordt geheven, te wijzigen in die zin, dat de belasting geheven wordt voor een *vergunning* tot het begraven van lijken en het oprichten van gedenktekenen op reeds bestaande dan wel nieuw aan te leggen particuliere begraafplaatsen buiten de voor den landaard of godsdienstige gezindte van den overledene bestemde algemeene begraafplaatsen. Dit stelsel heeft het voordeel, dat in de verordening duidelijk tot uitdrukking komt, wie belastingplichtig zijn en wanneer de belastingplicht ontstaat.

Overigens zou de werking der hierbedoelde verordeningen kunnen beperkt blijven tot die bijzondere begraafplaatsen, welke gelegen zijn binnen een bepaald aangegeven afstand van een voor den landaard of godsdienstige gezindte van den overledene bestemde algemeene begraafplaats.

Door het vorenstaande ter kennis van Uwen Raad te brengen en Uw College te verzoeken bij de eventueele vaststelling van verordeningen als vorenbedoeld, met de hieraangegeven grondslagen rekening te willen houden, heb ik de eer aan een van den Gouverneur-Generaal bekomen opdracht te voldoen.

Uit den Volksraad.

Financieele verhouding.

(*Vraag van den heer Monod de Froideville.*)

Naar verluidt, is een rondschrjven gericht aan de besturen der locale ressorten, houdende mededeeling, dat voor 1932 moet worden gerekend op een vermindering der landsuitkeeringen met 10% van de begrooting der gewone uitgaven.

Reeds vroeger is bericht, ook door de dagbladen, dat de eindvergadering van de „Commissie voor de financieele verhouding tuschen het land, de provincies, regentschappen, gemeenteraden en andere locale ressorten” reeds eenige maanden geleden, nl. in Mei 1931, is gehouden.

In verband hiermede zal steller gaarne worden ingelicht:

a. Of het rapport van genoemde commissie spoedig aan den Volksraad zal worden overgelegd.

b. Of de Regeering het niet gewenscht acht, bedoeld rapport door den Volksraad te doen behandelen tegelijk met de voorstellen betreffende de vermindering der accres-uitkeeringen en vaste bijdragen locale ressorten, waartoe de bekend gemaakte voornemens der regeering wel zullen moeten leiden.

c. Of reeds nu kan worden medegedeeld of bedoelde inhouding bedoeld is als noodmaatregel en dus moet worden beschouwd als te zijn van tijdelijken aard.

(Antwoord der Regeering.)

Zooals sedert is medegedeeld in de memorie van antwoord op het afdeelvingsverslag van den Volksraad betreffende de „Mededeelingen” van de Regeering inzake de uitvoering van de begroting voor 1932, voor zoover betrekking hebbende op afdeling IV (decentralisatie), kan de indiening van het verslag der terzijde bedoelde commissie dezer dagen worden tegemoet gezien; na ontvangst zal worden overwogen, of het rapport al dadelijk aan den Volksraad zal worden overgelegd.

Aangezien het evenbedoelde rapport der Regeering nog niet heeft bereikt, is het uiteraard niet mogelijk, de voorstellen der commissie tegelijk te doen behandelen met de voorstellen der Regeering om de landsbijdrage aan de locale gemeenschappen aan een korting te onderwerpen. Afgescheiden echter hiervan acht Zij het in verband met den bijzonderen aard der hierbedoelde crisismaatregelen niet gewenscht, de behandeling daarvan aan die van het rapport te binden.

Zooals uit de memorie van antwoord op het afdeelvingsverslag van den Volksraad betreffende onderwerp 115 (korting op de uitkeering aan de locale ressorten) reeds blijkt, kan de onder c gestelde vraag bevestigend worden beantwoord.

Maleische Gedeelte.

Regentschapsraad² di Djawa-barat.

Di dalam „Locale-Belangen” jang terbit pada hari 11. boelan Februari jl adalah termowat satoe karangan dari toewan A. N. dadalam bahasa Belanda tentang hal pemandangannya dari keadaan² Regentschapsraad² di Djawa-Barat (West-Java) semendjak dari berdirinja sampai sekarang. Oleh karena itoe pemandangan ada penting sekali dengan katerangan-katerangan sedjelasnja, kami timbang perloe djoega kami salin di dalam bahasa Malajoe oentoek pembatja jang tidak atau koerang faham bahasa Belanda dengan kami ambil sebagian-sebagian jang perloe sadja.

Pada pendahoeloan dari karangan itoe maka penoelis A. N. mengoerakan pemandangannya koerang lebih seperti jang berikoet.

Hingga kepada sekarang ini soedahlah anam tahoen lamanja di Djawa Barat diadakan 18 regentschapsraad (— antara mana adalah 6 jang haroes dikoorangi djadjahannya jang toeroet pada Stadsgemeente jang terletak ada didalam itoe 6 regentschapsraad —) jalah badan-badan jang berdiri sendiri menoeroet fatsal 121 dari Indische Staatsregeling.

Meskipun tempo 6 tahoen itoe bagai peratoeran² jang mengenai oeroesan peperintahan

negri boewat kasimpoelannya masih pendek sekali tetapi toh soedah ada beberapa hal jang telah kedjadian didalam tempo itoe jang penting² jang patoet djoega dioerakan sekedarnya akan dapat mengetahoei betapa keadaan²nya jang sebetolnya jaitoe tentang hal² soesoennja itoe regentschap² dan tentang hal pengatoerannya, pekerdjaan² jang telah dilaloekan, apapoela hal pendapatannya atau kagembiraannya pendodoek dari adanya itoe atoeran baroe, toeroetama dari fihak Boemipoetra dan sebagainya.

Pada permoelaan tahoen 1919, maka Pementah telah mengirim soerat iederan tertanda 19 Januari 1919 No. 89 pada Resident-Resident di tanah Djawa dan Madoera (diketjoewalikan Soerakarta dan Djogjakarta) jang maksoednja minta pertimbangan (advies) apakah regentschapsraad² boleh lekas diadakan atau tiada, jalah berhoebongan dengan perobahan peperintahan jang didjalankan di Indonesia. Dalam itoe soerat diseboet djoega, bahwa Regeering telah mengirim seorang Adviseur dari Decentralisatie jaitoe Mr. Kinderman dan lagi doea ambtenaar jang dibantoekan pada Directeur Binnenlansch-Bestuur jaitoe toean-toean J. M. Nieuwenhuys dan Ch. J. I. M. Welter, jang masing-masing akan djalan koeliling di sebagian tanah Djawa oentoek membitjarakan sendiri tentang hal akan adanya Regentschapsraad dengan resident² dan djoega dengan lain-lain orang, baik ambtenaar, maoepon particulier.

Lagi diterangkan dalam itoe soerat, bahwa maksoednja Regeering tiada akan lantas mendirikan regentschapsraad-regentschapsraad di antero Kabupaten tetapi lebih doeloe hendaklah didalam satoe gewest (residentie lama) paling sedikit diadakan satoe regentschapsraad sadja, soepaja di antero tanah Djawa dan Madoera orang tahoe betapa adanya itoe regentschapsraad dan lambat laoen baik bestuur maoepon publik djadi kenal dan biasa dengan adanya itoe pengatoeran baroe, mendjadi kelak apabila di lain-lain kabupaten diadakan regentschapsraad tiada soesah dan bisa dengan lekas dimana mana diadakan itoe Regentschapsraad.

Sebagaimana orang-orang soedah sama mengetahoei maksoed Regeering soepaja adanya regentschapsraad-regentschapsraad djangan dihoeboengkan dengan perobahan pemerintahan jang oemoem tidak bisa tertjapai.

Wet mengakoei, bahwa pendodoek negri soedah masak boewat memikir atoeran peperintahan matjam baroe dan lagi boleh dikata soedah pandai atau soedah tjakap mengoeroes keperloean atau perkaranja sendiri jang besar-besar.

Adapon maksoed Regeering itoe hendak mengadakan atoeran-atoeran peperintahan di Indonesia jang demokratis, artinja memberi kelonggaran

pada pendoedoe negri boeat toeroet meremboeg itoe oeroesan peperentahan jang haroes berdasar atoeran dalam Staatsrecht (hoekom peperentahan) jang terkenal oemoem, jaitoe :

- 1e. Pemerintah hendaklah diserahkan pada soeatoe badan jang dipandang djadi wakilnja pendoedoe negri bagian jang rendah (kaoem Kromo).
- 2e. Bahwa peratoeran dan pemerentahnja oeroesan roemah tangga dari rechtsgemeenschap diserahkan pada raad.
- 3e. Bahwa lid-lid dari raad dipilih dengan langsoeng
- 4e. Terboekta boeat orang banjak (artinja persidangan raad boleh didatangi segala orang), Maka tjita-tjita soepaja djangan lekas-lekas regentschap didirikan di antero Kabupaten itoelah soedah tiada ditjalkan :

Moelai hari 1 Januari 1926 di antero Djawa-barat telah didirikan 18 autonome regentschappen (*regentschap*² atau Kabupaten² jang mempoenjai kekoewasaan sendiri) jang dikepalai oleh *Regentschapraad*. Boleh dikata: anak ketjil soedah terlahir, sampoerna atau tiada orang haroes menerima sadja dan pada si pemelihara diserahkan soewatoe pekerdjaan akan mendjaga soepaja anak ketjil itoe bisa hidoep dengan selamat.

Soesoenan regentschapsraad.

Maski soedah lama sekali difikir dan ditimbang dengan masak² soepaja adanja lid² bisa menoeroet fikiran associatie jaitoe tjampoeran, tetapi kedjadiannja seolah-olah berperangi „Djawa”, sebab sebagian jang besar lidnja orang Djawa tetapi berdasar atoeran tjara Belanda, sedang di Djawa-Barat oemoennja jang doedoe djadi lid² tiada boleh dipandang sebagai wakilnja pendoedoe² jang ada bertempat tinggal didalam djadjahannja itoe raad, karena lid-lid Indonesia jang ada doedoe di dalam itoe raad² sebagian besar terdiri dari ambtenaar² beambte² dan orang² di bawah perentahnja dan jang kebanyakan ambtenaar dari B. B. jalah hamba² dari Pemerintah agoeng jang doeloe sebelumnja diadakan perobahan peperentahan seperti sekarang ini djoega soedah diwadjabkan mendjaga dan memperhatikan keperluannja pendoedoe negri: Bagai marika doedoe didalam regentschapsraad itoe boleh dibilang berarti hanja berganti tempat sadja didalam hal medjalankan djabatannja.

Berapa banjaknja ambtenaar-ambtenaar, beambte-beambte dan orang-orang jang dibawah perentahnja jang doedoe dalam regentschapsraad² di Djawa-Barat pada achirnja boelan December 1929 adalah seperti tjatetan di bawah ini :

	Terpilih :	Terangkat :
1. Ambtenaar B. B.	135	3
2. Kepala desa (loerah)	1	3

3. Pangoeloe	15	3
4. Naib	6	4
5. Indische artsen	—	9
6. Ambtenaar ² pengadilan	1	4
7. Lid-lid Landraad	—	3
8. Goeroe-goeroe	21	15
9. Beambte-beambte		
Spor dan Trem	1	—
10. Volkscredietwezen	2	2
11. Ambtenaar-ambtenaar		
lain-lain djenis	15	22
12. Aambtenaar-ambtenaar		
pensioen	6	5
13. Goeroe ² Christen	—	1
14. Dagang dan Keradjan	5	4
15. Orang ² particulier		
bermatjam-matjam	20	24
Djoemlah	235	103

Djoemlah pada 1 Januari 1930 ada 338 orang anggauta Indonesia; antara itoe banjaknja orang particulier jaitoe orang² tani di desa ada 44. Kalau ini ditambah orang² jang bekerdja pada handel (perdagangan) dan nijverheid (keradjan) jaitoe 9 dan lagi 1 goeroe agama djadi djoemlah orang particulier semoewa bersih tjoema ada 54.

Golongan ambtenaar² pensioen dimasoekan golongan ambtenaar, mendjadi djoemlah ambtenaar ada $338 - 54 = 284$, antara mana jang 178 toeroet golongan Departement van Binnenlandsch-Bestuur (B. B. Indonesia, kepala desa, Naib dan Pangoeloe²), mendjadi ada lebih separo dari djoemlahnja semoea anggota Indonesia.

Kekoeasaannja itoe *separo* ditambah 1 boleh ditanggoeng ada besar.

Angka² terseboet di atas itoe tjoema diambil menoeroet dari golongan djabatannja, tidak menoeroet golongan kainsafannja politiek, sebab jang kebanyakan boekan orang² jang toeroet partij politiek. Ada djoega satoe doea orang jang djadi lid dari perkoempoelan „Pasoendan”, „Boedi-Oetomo”, atau dari „Kaoem Betawi”, jang adanja toeroet doedoe dalam Regentschapsraad sering-sering tidak dari terpilih tetapi terangkat (di benoemd).

Hatta pada waktue sebelum raad² itoe diadakan sa'akan-akan orang² sama mempoenjai pengharapan orang² particulier jang djempolan—banjak jang djadi lid jalah orang² jang memang soeka dan tjakap mendjadi wakil² dari pendoedoe negri—terutama kaoem Kromo di dalam itoe diwan² baroe djadinja anggauta dipilih oleh orang² jang diberi hak memilih (kiesmannen), Tetapi bagaimana kedjadiannja? Menjimpang dari itoe pengharapan. Oepama tidak diadakan peratoeran mengakat (membenoem) anggauta, soedah barang tantoe ambtenaar B. B. jang doedoe dalam Regentschapsraad ada lebih banjak.

(akan disamboeng).

Raad Kaboepaten Meester-Cornelis dan Madjelis Gedeputeerden.

Pada persidangan tanggal 26 September 1931 Raad telah memoetoeskan mengoerangi gadji pegawai dengan 5% moelai dari tanggal 1 October 1931 dan 10% moelai dari tanggal 1 Januari 1932 dan ditetapkan dengan *besluit* tanggal 26 September 1931 No. 35/1RR dan 36/1RR.

Pengoerangan gadji itoe dilakoekan oentoek memenoehi kehendak Pemerintah Agoeng, termaksoed dalam soerat idaran sekretaris Goebnememen ke I tanggal 9 Juni 1931 No. 1406/B, sebab hal mengoerangi gadji itoe memang ditimbang perloe berhoeboeng dengan koerangnja penerimaan penghasilan Kaboepaten.

Besluit ketetapan pengoerangan gadji terseboet diatas diatoerkan pada College Gedeputeerden dengan soerat tanggal 10 October 1931 No. 990/1RR dengan permoehoenan soepaja disahkan. Tapi College Gedeputeerden sebagaimana ternjata dalam soeratnja tanggal 27 October 1931 No. W. Mc. 44/4/14, mempoenjai keberatan boeat memberi kekoeatan pada besluit itoe, lantaran atoeran mengoerangi gadji itoe seharoesnja ditetapkan dengan *verordening* tidak boleh dengan *besluit* disebabkan peratoeran itoe bermaksoed mengubah pasal 75 dari Verordening Ambtenaar Kaboepaten Meester-Cornelis, tanggal 25 Januari 1930/26 Juli 1930, dan mengubah verordening Gadji Kaboepaten Meester-Cornelis tanggal 20 Juli 1927, lagi poela Verordening toelage tempat kediaman Kaboepaten Meester-Cornelis tanggal itoe djoega. Verordening itoe tiga-tiganja hanja boleh diubah dengan verordening djoega.

Lain dari itoe haroes diterangkan, bahwa tentang mengoerangi gadji itoe ambtenaar jang berkepentingan, sebelomnja telah didengar lebih dahoeloe boeat manjoekoepe ketentoean dalam pasal 134 dari Verordening ambtenaar Kaboepaten.

Lagi poela boeat menetapkan berlakoenja obahan verordening itoe baik mengambil tempo jang patoet soepaja ada tempo boeat memeriksa dan memoeatkan dalam Provinciaal Blad.

Oentoek itoe baiklah ketentoean itoe berboenji seperti demikian: „ met ingang van den eersten dag der maand volgende op die, waarin de afkondiging plaats heeft”. (. moelai pada hari kesatoe dari boelan, jang bertoeroet pada boelan waktoe disiarkan).

Ini hal telah diterangkan dalam regentschapsblad tanggal 11 November 1931 No. 39.

Lantaran demikian maka Raad papa hari 28 November 1931 bersidang lagi boeat menetapkan peratoeran mengoerangi gadji itoe dengan verordening, jang samaboenjinja dengan besluit itoe dan dengan soerat tanggal 2 December 1931 No. 1155/19RR verordening itoe dikirimkan pada College Gedeputeerden soepaja disahkan.

Didalam soerat itoe diterangkan sebab-sebabnja maka Raad menetapkan peratoeran itoe dengan besluit; jaitoe lantaran menoeoet timbangan Raad peratoeran mengoerangi gadji itoe tidak bermaksoed mengubah Verordening Ambtenaar Kaboepaten atau Verordening gadji Ambtenaar Kaboepaten. Dengan peratoeran mengoerangi gadji itoe verordening terseboet tidak diubah. Lagi poela diterangkan, jang mendengar Ambtenaar tidak dilakoekan, sebab verordening ambtenaar atau verordening gadji tidak berobah, sedang pasal 134 Verordening ambtenaar njata menjeboekan obahan Verordening tidak ditetapkan sebelomnja ambtenaar jang berkepentingan didengar lebih dahoeloe.

Dan lagi dalam hal ini mendengar ambtenaar itoe tidak bergoena, sebab mengoerangi gadji ambtenaar itoe kehendaknja Pemerintah Agoeng

Kemoedian dengan soerat tanggal 29 December 1931 No. W. 44/7/15 College Gedeputeerden memberi djawaban, bahwa verordening mengoerangi gadji dengan 5% memberi keberatan boeat disahkan, lantaran pasal 6 dari verordening itoe menetapkan, bahwa verordening itoe moelai berlakoe pada tanggal 1 October 1931. Verordening itoe tidak boleh berlakoe dari waktoe jang soedah laloe (terugwerkende kracht) berhoeboeng dengan haknja ambtenaar boeat mendapat gadji penoeh selamanja verordening itoe beloem berlakoe.

Lagi poela College Gedeputeerden memberi timbangan atas pendapatan Raad tentang peratoeran mengoerangi gadji dengan besluit itoe.

College Gedeputeerden tidak setoedjoe dengan pemandangan Raad boeat mengatakan, bahwa peratoeran itoe boleh ditetapkan dengan besluit lantaran meskipoen matjamnja (vorm) betoel tidak berobah, tapi isinja, jaitoe keadaän hak ambtenaar (rechts-toestand) oleh besluit itoe soenggoeh berobah, sebab penghasilan ambtenaar jang ditanggoeng oleh pasal 22 dari verordening Kaboepaten berobah.

Adapoen tentang mendengar ambtenaar Kaboepaten, College Gedeputeerden minta katerangan, apa sebabnja, menoeoet verklaring tanggal 25 September 1931 ambtenaar jang bersangkoetan telah didengar dengan soerat, sedang didalam soerat terseboet diatas diterangkan sebab-sebabnja waktoe menetapkan besluit Raad tanggal 26 September 1931 No. 35/1RR ambtenaar jang berkepentingan tidak didengar lebih dahoeloe.

Keterangan ini berhoeboeng dengan kekeliroean hari boelan verklaring itoe, jang mistinja boekan 25 September tapi 25 November 1931.

Lantaran pendapatan College Gedeputeerden terseboet diatas, maka Kaboepaten Meester-Cornelis dalam tahoen 1931 tidak bisa memotong gadji personeel,

College Gecommitteerden tetep atas timbangan-

nja jang ketetapan mengoerangi gadji itoe tidak mengubah verordening ambtenaar Kaboepaten atau verordening gadji ambtenaar.

Senadjan sekarang verordening mengoerangi gadji 10% telah disahkan oleh College Gedeputeerden, Madjelis Gecommitteerden memikirkan tidak ada salahnja, djika mohon pada Pemerintah Agoeng akan soeka menerangkan pikirannya dalam hal ini, apakah pendapatan College Gedeputeerden itoe betoel atau tidak.

Berhoeboeng dengan itoe maka atas nama College Gecommitteerden di oesoelkan oleh Boepati pada Raad soepaja dalam persidangan jang akan datang Raad memoetoeskan boeat memadjoekan hal ini pada Pemerintah Agoeng.

Ontvangen Boekwerken.

1. *Tijdelijke kortingen op de uitkeeringen van het Rijk aan de gemeente en de provinciën.*

Tekstuitgaaf van het ontwerp van wet, ingediend bij Koninklijke Boodschap van 27 October 1931, No. 178, met memorie van toelichting. Uitgelegd en met voorbeelden uit de praktijk opgehelderd. Prijs f 1,—.

2. *De voorgestelde korting op Rijks uitkeeringen aan provinciën en gemeenten, verband houdend met wedden en loonen van haar personeel* door D. Kooiman, lid van Gedeputeerde Staten van Noord-Holland. Prijs f 0,90. (Uitgaven van N. Samsom te Alphen a/d. Rijn).

Het in deze boekjes besproken wetsontwerp van slechts 3 artikelen beoogt een tijdelijke korting (gedurende 3 jaren) op de uitkeeringen van het Rijk aan de gemeenten en provinciën ten bedrage van 3% van de som, welke in 1931 aan door deze lichamen vastgestelde loonen en wedden aan het in vasten dienst zijnde personeel is uitgekeerd.

Deze door minister de Geer voorgestelde maatregel — in Nederland niet oneigenaardig „scheerwetje” genoemd — is als een stukje noodrecht te beschouwen, waarvoor de Regeering weinig rechtsgronden heeft aan te voeren. In de dag- en vakbladen heeft hij reeds veel stof opgejaagd. Niet alleen bij hen, die deelnemen aan het bestuur van provinciën en gemeenten, maar maar ook bij de ambtenaren en hunne organisaties. De laatste vooral, omdat als hoofdmotief is gebruikt de overweging, dat, nu het voornemen bestaat, om een matige korting op de salarissen van de Rijksambtenaren toe te passen, zulks in navolging van andere landen — waaronder Nederlandsch-Indië, zoo zegt de M. v. T. gepaard dient te gaan met de inkorting van de uitkeeringen aan de locale ressorten tot een zoodanig bedrag, als door die ressorten zal kunnen worden be-

spaard, indien ook zij tot een gelijke korting overgaan als het Rijk. De aanwijzing, die hier aan de lagere organen wordt gegeven inzake de in de naaste toekomst door hen te volgen salarispolitiek, heeft natuurlijk direct de verschillende ambtenaren-organisaties in het geweer geroepen.

Daarnaast zijn echter ook vele andere stemmen tegen het ontwerp opgegaan en tot deze behoort die van den gedeputeerde Kooiman in zijn bovengenoemde brochure. Het betoog, dat gebaseerd is op een grondige kennis van het gemeentelijk huishouden, is rustig en zakelijk. Het zou te ver voeren, om veel aan te halen van dezen deskundigen schrijver. Slechts vermelden wij zijn conclusie: „Dit wetsvoorstel is ongrondwettig. Het tast de provinciale en de gemeentelijke zelfregeering aan in hart en nieren. Het ondermijnt het vertrouwen in de hooge regeering. Het is onuitvoerbaar”.

Voor ons, die van dichtbij de gevolgen van de korting op de Landsuitkeering aan de Indische locale ressorten moeten meemaken, is het interessant, dit moederlandsche protest tegen een soortgelijke korting te lezen.

Dat overigens de Nederlandsche gemeenten nog niet zoo bijster te klagen hebben, blijkt, dunkt ons, uit een in het onder 1. genoemde boekje (dat alleen de praktische toepassing van het scheerwetje behandelt en daarom voor ons van minder belang is) opgenomen becijfering, waarbij de schrijver voor een gemeente van circa 5000 zielen komt tot een korting van slechts f 318,—.

3. *Indrukken en overpeinzingen van een dorpssecretaris.*

Uitgave N. Samsom te Alphen a/d. Rijn. Prijs f 0,90.

Op vlotte, onderhoudende wijze schetst de schrijver ons in een 160 tal blz. zijn diverse ondervindingen als secretaris eener kleine gemeente. Hij doet het zoo aantrekkelijk, dat wij het boekje, dat vele oude herinneringen in ons wakker riep, met genoegen hebben gelezen.

De verschillende schetsjes doen den lezer geheel meeleven in de gemoedelijke — voor dezen tijd bijna te gemoedelijke — sfeer van een kleine secretarie.

De als ontspanningslectuur bedoelde „indrukken en overpeinzingen” bieden een aangename afwisseling op de doorgaans droge vakliteratuur.

4. *De nieuwe Drankwet* door mr. P. J. Oud, advocaat en procureur, lid van de Tweede Kamer der Staten-Generaal.

Uitgave van N. Samsom te Alphen a/d. Rijn. Prijs f 1.75.

De onlang in de Staten-Generaal aangenomen wijziging van de Drankwet van 1881 zal volgens

de dagbladberichten op April 1932 in werking treden. Vanwege de veelvuldige, ten deele ingrijpende, veranderingen is voor deze herziening niet de vorm van een gewone wetswijziging, doch die van een geheel nieuwe wet gekozen.

In afwijking van de oude wet van de minister van Justitie Modderman, welke een meer politiooneel karakter had, heeft de nieuwe wet een meer sociaal-hygiënische strekking gekregen. Zij draagt dan ook de onderteekening van den Minister van Arbeid, Handel en Nijverheid en niet meer die van den Minister van Justitie.

In de nieuwe wet wordt o. m. onderscheid gemaakt tusschen sterken drank, zwak-alcoholischen drank en alcoholvrijen drank. Omtrent „sterken drank” thans een definitie opgenomen, waardoor in een bestaande leemte is voorzien. In plaats van de verloven, voor den verkoop van alcoholische dranken die de oude wet naast de vergunningen kende, heeft de nieuwe wet ingevoerd: verloven A voor den verkoop van zwak-alcoholischen drank en verloven B. voor den verkoop van alcoholvrijen drank.

In bovenstaand boekje (90 blz.) wordt de nieuwe Drankwet beknopt, doch buitengewoon helder besproken. Voor de autonome gebiedsdeelen met eigen verordeningen op den verkoop van sterken drank, is kennisneming van het werkje van belang.

5. *Arbeidsovereenkomsten naar Burgelijk recht.* door Mr. H. J. Urk, advocaat en procureur te Amersfoort en A. Kooiman, secretaris der C.N.O.P.

Op verzoek van de Centrale van Nederlandsch Overheidspersoneel (C.N.O.P.) uitgegeven door N. Samsom te Alphen a/d Rijn f 1,60.

Ter uitvoering aan art. 134 der Ambtenarenwet 1929 (Stbl. No. 530) is bij Algemeene Maatregel van Bestuur van 3 Aug. 1931 (Stbl. No. 354) tot stand gekomen het Arbeidsovereenkomstenbesluit, dat de rechtspositie regelt van het Rijkspersoneel, dat bij arbeidsovereenkomst is aangesteld.

Is het besluit op zich zelf reeds voor ieder, die bestuurder van overheidsdiensten is of in overheidsdienst werkzaam is, van belang, omdat het ongetwijfeld als basis zal dienen voor soortgelijke regelingen van lagere publiekrechtelijke lichamen, vooral echter door het commentaar van deze kenners van het ambtenarenrecht (Mr. Van Urk was voorheen Directeur van den Nederl. Bond van gemeente-ambtenaren) heeft het boekje een waardevol karakter gekregen.

Overal, waar noodig, worden ruimschoots artikelen uit wetten en wetboeken, jurisprudentie en literatuur aangehaald. De tekst van het besluit is duidelijk toegelicht en dikwijls niet verschoond van critiek.

Alvorens het besluit, dat in veel gevallen dezelfde bepalingen bevat als het algemeen Rijksambtenarenreglement, artikels gewijze te behande-

len, bespreken de schrijvers in een vijftal hoofdstukken o. a. de voorgeschiedenis der materie en vergelijken zij de rechtspositie van de Rijksarbeidscontracten met die van den ambtenaar. In de bijlagen zijn o. a. opgenomen eenige verordeningen terzake van de gemeenten 's Gravenhage en Amsterdam en een arrest van den Hoogen Raad van recenten datum.

v. D.

Personalia.

Verkozen:

tot lid van den stadsgemeenteraad van Tegal, A. H. Berendhuijsen.

Officieele Mededeelingen.

De oprichting van een afdeeling in Nederland.

In de aflevering van 16 April 1931 is door ons Bestuurslid, den heer Kerchman, gewezen op de wenschelijkheid om een band in het leven te roepen tusschen de voor goed naar Nederland vertrokken leden, teneinde de jarenlange ervaring van hen, die de Indische Decentralisatie-toestanden en verhoudingen van nabij kennen, niet verloren te doen gaan, doch die te benutten door in Nederland voorlichting te geven, de belangstelling voor en de kennis omtrent de Indische Decentralisatie aan te kweeken, onjuiste publicaties daaromtrent snel en krachtig te signaleeren. Het is ook en vooral in Nederland noodig dat de leden van de hoogste besturende colleges op snelle en juiste wijze worden ingelicht, dat die leden weten waar zij voor dergelijke inlichtingen kunnen aankloppen.

De heer Kerchman heeft het door hem naar voren gebrachte idee op ons verzoek verder uitgewerkt en met ons besproken. Daarbij zijn wij tot de volgende conclusies gekomen.

Naar onze meening kan het contact als door den heer Kerchman bedoeld het beste worden verkregen door het oprichten van een afdeeling Nederland.

Artikel 10 van het Huishoudelijk Reglement maakt de oprichting van een dergelijke afdeeling bij besluit der Algemeene Vergadering mogelijk. Het karakter van die afdeeling wijkt echter op vele punten af van de gewone afdeelingen in Indië waarvoor de artikelen 10 t/m 19 van het Huishoudelijk Reglement zijn bedoeld. Zij treedt nl. niet op voor de engere belangen eener afdeeling, doch vertegenwoordigt de Vereeniging voor Locale Belangen in Nederland. Genoemde artikelen behoeven dan ook aanvulling.

Die aanvulling wordt hierbij aangeboden en zal

op de Algemeene Vergadering van 6 Mei a.s. worden behandeld, evenals het voorstel tot het vormen van de afdeeling Nederland.

De bij die ontwerp-aanvulling gevoegde toelichting en werkprogramma geven nader aan hoe wij ons de werking der afdeeling hebben gedacht.

Ontwerp.

Aanvulling van het Huishoudelijk Reglement.

Artikel 10.

(2) Wanneer in Nederland eene afdeeling wordt opgericht, omvat zij alle leden, die aldaar hun vaste woonplaats hebben. Zij wordt in dit Huishoudelijk Reglement verder genoemd „Afdeeling Nederland”.

Artikel 11.

(6) Het bepaalde bij lid 1 t/m 5 van dit artikel geldt niet voor de „afdeeling Nederland”.

Artikel 12

(2) Het bepaalde bij het eerste lid van dit artikel geldt niet voor de „afdeeling Nederland”.

Artikel 12a.

(1) De leden der „afdeeling Nederland” kiezen uit hun midden een afdeelingsbestuur, hetwelk bestaat uit voorzitter, secretaris en penningmeester.

(2) De verkiezing van het bestuur, der „afdeeling Nederland” heeft uitsluitend plaats door schriftelijke stemming.

(3) Schriftelijke stemming als bedoel in dit artikel heeft plaats door invulling en terugzending van door het afdeelingsbestuur aan de leden toe te zenden stemformulieren.

Zij, die belast zijn met het vaststellen van den uitslag eener schriftelijke stemming, dragen er zooveel mogelijk zorg voor, dat bijzonderheden omtrent de stemming over personen geheim blijven.

(4) Door de „afdeeling Nederland” wordt vergaderd, indien daartoe bij een tot dat doel te houden schriftelijke stemming wordt besloten bij gewone meerderheid van de uitgebrachte stemmen.

(5) Op ledenvergaderingen der „afdeeling Nederland” wordt beslist op de wijze als aangegeven in artikel 8, lid 2.

(6) De bestuursleden treden af per ult. Juni. Zij zijn dadelijk herkiesbaar.

(7) In de eerste helft van Februari zendt het bestuur der „afdeeling Nederland” aan hare leden een voor de bestuursverkiezing opgestelde kandidatenlijst benevens een stembiljet toe. Ieder lid kan ten hoogste drie namen van leden op de kandidatenlijst doen plaatsen.

(8) De uitslag van de in het vorig lid bedoelde bestuursverkiezing wordt uiterlijk 1 Maart per snelste gelegenheid gezonden aan het Bestuur, bedoeld bij artikel 5. De Algemeene Ledenvergadering, bedoeld bij art 7 lid 2, wijst aan wie van de ingevolge lid 1 van dit artikel gekozen bestuursleden zullen optreden als Voorzitter Secretaris en Penningmeester.

(9) Bij tusschentijsdsche aftreding van een of meer leden van het Bestuur der „afdeeling Nederland” vult genoemd Bestuur zich zelf aan.

(10) Treedt echter de Voorzitter der „afdeeling, Nederland” tusschentijsds af, dan wordt daarvan door het Afdeelingsbestuur ten spoedigste bericht gezonden aan het Bestuur, bedoeld bij art. 5 der Statuten. Laatstgenoemd Bestuur wijst aan wie van het zich ingevolge het vorig lid aangevuld hebbend Afdeelingsbestuur als Voorzitter zal optreden.

(11) Bij ontstentenis van den Voorzitter der „afdeeling Nederland” treedt de Secretaris van genoemde afdeeling als zoodanig op.

Artikel 16.

(7) Het bepaalde bij 3 t/m 6 van dit artikel geldt niet voor de „afdeeling Nederland”.

(8) Tot het richten van verzoekschriften tot de bevoegde macht gaat het Bestuur der „afdeeling Nederland” niet over dan na machtiging of op verzoek van het Dagelijksch Bestuur, bedoeld bij artikel 5 lid 3. Genoemd Afdeelingsbestuur treedt dan op namens het Dagelijksch Bestuur.

(9) De „afdeeling Nederland” neemt bij haar optreden naar buiten zooveel mogelijk tot richtsnoer een in overleg met het Dagelijksch Bestuur op te maken werkprogramma. Het afdeelingsbestuur zal daarbij ten aanzien van principiele punten zooveel mogelijk rekening houden met de inzichten van de algemeene vergadering of van het Bestuur, bedoeld bij art. 5.

Toelichting op de ontwerp-aanvulling van het Huishoudelijk Reglement.

De artikelen 10 t/m 19 van het Huishoudelijk Reglement hebben betrekking op de afdeelingen.

Daarvan kunnen voor de afdeeling Nederland ongewijzigd blijven artikel 13 (regeling toelating als lid), artikel 14 (de financiële verhouding tot de leden en tot de algemeene kas der vereeniging), artikel 15 (het uitbrengen van verslag), artikel 17 (de medewerking aan het orgaan der Vereeniging), artikel 18 (likwidatie der afdeeling) en artikel 19 (reglement voor de afdeeling).

Artikel 10 (2)

(2). Deze aanvulling is noodig, omdat het doel,

waarmede de afdeeling in Nederland wordt opgericht, medebrengt dat aldaar slechts één afdeeling wordt opgericht, die alle in Nederland woonachtige leden omvat.

Artikel 11 (6)

(6). Voor de afdeeling Nederland wordt in de plaats van artikel 11 lid 1 t/m 5 het artikel 12a toegevoegd.

Artikel 12 (2)

(2). Het heeft geen doel den voorzitter der afdeeling Nederland lid van het Bestuur der Vereeniging te doen zijn.

Artikel 12a (1)

(1). Het wordt niet gewenscht geacht, het afdeelingsbestuur uit meer dan drie leden te doen bestaan.

Daar de afdeeling in hoofdzaak als vertegenwoordigster der Vereeniging voor Locale Belangen in Nederland optreedt, is het van groot belang wie als voorzitter wordt aangewezen. Met het oog daarop worden de functies van het afdeelingsbestuur door de Algemeene Vergadering verdeeld onder de drie door de afdeeling gekozen bestuursleden (lid 8).

Artikel 12a (2)

(2). Met het oog op het vertegenwoordigend karakter van het afdeelingsbestuur wordt het gewenscht geacht, dat bij de verkiezing de stemmen van de leden zooveel mogelijk tot hun recht komen. Daarom is het systeem van verkiezing gekozen waarbij aan de leden de stembiljetten worden toegezonden.

Artikel 12a (4)

(4). Het houden van vergaderingen zal wel tot de uitzonderingen behooren en daarbij is met het oog op het verspreid wonen der leden weinig opkomst te verwachten.

Met artikel 12a (4) wordt voorkomen, dat door een klein deel der leden bindende besluiten kunnen worden genomen.

Artikel 12a (6)

(6). Aangezien de bestuursfuncties eerst worden aangewezen in de Algemeene Vergadering, welke in April of Mei plaats heeft, (zie lid 8), is het gewenscht het oude bestuur eerst per ult. Juni te laten aftreden.

Artikel 12a (7)

(7). Dat het rondzenden der stembiljetten moet plaats hebben in de eerste helft van Februari houdt verband met den in lid 8 genoemden datum van 1 Maart.

Artikel 16 (7)

(7). De omschrijving der werkzaamheden van de afdeeling Nederland behoeft, voor zoover artikel 16 lid 3 t/m 6 betreft, wijziging in verband met het bijzondere karakter der afdeeling.

Artikel 16 (8)

(8). Ofschoon vermoedelijk de door het afdeelingsbestuur te richten verzoekschriften als regel op initiatief van het Bestuur der Vereeniging zullen worden opgesteld, lijkt het gewenscht, vooral vanwege het vertegenwoordigend karakter, dat voor dergelijke verzoekschriften vooraf machtiging van het Bestuur der Vereeniging wordt verkregen.

Artikel 16 (9)

(9). Het komt niet gewenscht voor, de bijzondere taak van de afdeeling Nederland in het Huishoudelijk Reglement in bijzonderheden te omschrijven. Vermeend wordt, dat op grond van dit artikel 16 (9) het afdeelingsbestuur voldoende rekening zal houden met de meerderheidsinzichten in Indië.

Een concept-werkprogramma gaat hierbij.

Werkprogramma.

1. Het geven van voorlichting op decentralisatiegebied, ook ongevraagd, in het bijzonder aan de daarvoor in aanmerking komende autoriteiten (als leden der Staten-Generaal) en aan de pers (het weerspreken van onjuiste berichten); het organiseren van lezingen e. d. event. in samenwerking met de in Nederland met verlof vertoevende personen in betrekking staande tot de Indische Decentralisatie.
2. Het verstrekken van inlichtingen ten aanzien van personeelsaangelegenheden; voorlichting omtrent de door de Vereeniging in Indië afgenomen examens — het inlichten van sollicitanten — het desgevraagd verlenen van bemiddeling aan de autonome gemeenschappen bij het uitzenden van personeel.
3. Het onderhouden van contact met de gelijksoortige vereenigingen in Nederland. Nederlandsche Vereeniging van Gemeenten. Nederlandsche Vereeniging van Burgemeesters en Secretarissen.
4. Het richting geven aan de opleiding in Nederland, voor zoover die opleiding voor de Indische Decentralisatie van belang is; leergang aan de universiteiten of hoogeschoolen — contact met de opleiding en het afnemen van de Nederlandsche examens.

Decentralisatie-Congres 1932.

Bij rondschrjven van 1 dezer noodigde ons Bestuur de Raden der Autonome Gebiedsdeelen uit tot het zenden van een of meer afgevaardigden naar het a.s. Decentralisatie-Congres, dat op 5, 6 en 7 Mei te Batavia C. zal worden gehouden.

De prea-adviezen *) worden, zoolang de voorraad strekt, op aanvraag door den Redactie-Secretaris toegezonden.

*) Zijn nog niet in druk verschenen.

Subsidies.

Bij rondschrjven van 5 dezer richtte de Penningmeester onzer Vereeniging zich als volgt tot de Voorzitters van de Raden der Autonome Gebiedsdeelen:

Evenals vorige jaren neem ik de vrijheid UHedG. namens het Bestuur beleefd te verzoeken te willen overgaan tot uitkeering van de eventueel op de begrooting van Uw ressort gebrachte subsidie ten behoeve van de Vereeniging voor Locale Belangen.

Uit de jaarverslagen, laatstelijk opgenomen in Locale Belangen van 1 Maart jl., zal het U duidelijk zijn, dat de Vereeniging de jaarlijksche bijdragen van de ressorten niet kan missen bij het nastreven van haar doel.

Het Bestuur vertrouwt, dat ook in de begrooting voor 1932 een bijdrage ten behoeve van de Vereeniging is opgenomen en dat, zoo dit onverhoopt niet mocht zijn geschied, UHedG. aanleiding zult vinden voor volgende jaren de Vereeniging ook financieel te steunen bij het nastreven van het door haar beoogde doel.

Werven van nieuwe leden en abonne's.

Bij wijze van uitzondering deed het Bestuur een beroep op de Voorzitters van de Raden der Autonome Gebiedsdeelen om wel hunne medewerking te willen verleen en om te geraken tot uitbreiding van het aantal leden en abonne's. De aandacht werd er op gevestigd, dat het aantal leden der Vereeniging en abonne's op het orgaan nog steeds niet in een juiste verhouding staat tot het groote aantal van hen, die na de doorvoering der bestuurshervorming als raadslid dan wel op andere wijze bij den gedecentraliseerden bestuursvorm zijn betrokken en waarvan verwacht mag worden, dat hun belangstelling voor de Decentralisatie zich niet beperkt tot de grenzen van hun ressort.

In verband daarmee zal in de aanstaande Algemeene Vergadering worden voorgesteld de contributie, waarin gratis toezending van het orgaan

is begrepen, te verminderen tot f 5.— per half jaar. Wie niet als lid wensch toe te treden, kan zich op het orgaan Locale Belangen abonneeren voor f 3.— per half jaar. Zij, die zich thans per 1 Juli a.s. als lid of als abonnee opgeven, ontvangen de tot dien datum verschijnende afleveringen kosteloos.

Die prijzen zijn echter berekend op een aanzienlijke uitbreiding van het aantal leden en abonne's.

Nu de Vereeniging van haar kant de contributie en den abonnementsprijs zoo laag heeft gesteld, dat zij voor niemand een bezwaar kunnen zijn, doen wij een ernstig beroep op de medewerking van U Hoogedelgestrenge, om door middel van het laten circuleeren van bijgaande intekenlijst onder de raadsleden en de daarvoor in aanmerking komende ambtenaren het aantal leden en abonne's zoodanig uit te breiden, dat de verlaagde prijzen gehandhaafd zullen kunnen worden.

Locale Belangen is geleidelijk aan alle leden der plaatselijke raden ter kennisname toegezonden, zoodat wij aannemen, dat voldoende bekend is, dat het orgaan den lezer op de hoogte houdt van de actuele onderwerpen op Decentralisatiegebied, zoowel in Indië als in Nederland. Verschillende gezaghebbende medewerkers zetten in het orgaan hunne meeningen uiteen, terwijl daarin de voornaamste gebeurtenissen in de autonome gebiedsdeelen en de daar genomen besluiten van meer dan plaatselijk belang worden vermeld. Voorts verschaft het den lezers zooveel mogelijk studie-materiaal op de verschillende onderdeelen van het Decentralisatie-terrein.

Bij het betrekkelijk rondschrjven werd een intekenlijst gevoegd met het verzoek deze te laten rondzenden onder de raadsleden en de daarvoor in aanmerking komende ambtenaren.

Artikelen voor het orgaan. Het Bestuur heeft het honorarium der artikelen in het orgaan vastgesteld op: f 10,— voor de eerste bladzijde druks, f 8,— voor de volgende bladzijde druks, f 6,— voor de daarop volgende bladzijde druks en voor elke bladzijde druks meer f 5,—. Gedeelten eener bladzijde zullen naar evenredigheid worden gehonoreerd.

Voor correspondenties, waarbij van raadspublicaties gebruik gemaakt wordt, stelt het Bestuur het honorarium vast.

Copy voor elk nummer van dit tijdschrift, dat op den 1sten der maand verschijnt, wordt ingewacht uiterlijk op den 20en der voorafgaande maand, copy voor het nummer van den 16en uiterlijk op den 5en der maand.

